

ΕΚΛΕΚΤΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΩΘΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΣΡΙΝΝΗΣ»

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

1892

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ Η' ΤΟΜΟΥ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ, μυθιστορία <i>Μιλλανβοᾶ</i> καὶ <i>Ἐτιεβάν</i> . . . . . Σελίς 1	Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, διήγημα <i>Quy de</i> <i>Maupassant</i> . . . . . Σελίς 227
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματική μυθιστορία <i>Καρό-</i> <i>λου Μερουβέλ</i> . . . . . » 5	ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ, μυθιστορία <i>Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν</i> . » 243
ΙΣΠΑΝΙΑ, ὑπὸ <i>Ἐδμόνδου δὲ Ἀιτίσις</i> . . . . . » 13	Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΠΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΙΤΩΝΟΣ ὑπὸ <i>Eugène Chavette</i> . . . . . » 254
Ο ΔΙΠΛΟΥΣ ΙΠΠΟΤΗΣ, διήγημα <i>Θεοφίλου Γκωτιέ</i> . » 14	Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ, διήγημα <i>Αἰμιλίου</i> <i>Zola</i> . . . . . » 271
Ο ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ, διήγημα <i>Ἀλεξάνδρου Πουσκίν</i> . . . . . » 46	ΤΑΛΛΗΠΩΡΗΜΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ, διήγημα . . . . . » 302
ΠΥΡΚΑΪΑ, ὑπὸ <i>Βίκτωρος Οὐγκώ</i> . . . . . » 78	ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ διήγημα <i>Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ</i> . . . . . » 335
Ο ΛΗΣΤΗΣ, δραματική μυθιστορία <i>Ἀλεξάνδρου</i> <i>Δουμᾶ</i> . . . . . » 85	ΚΟΣΡΩΦ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΥΉ, ἀρμενικὸν μυθιστόρημα, » 338
Η ΧΕΙΡ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, διήγημα <i>Ἀλφόνσου</i> <i>Κάρρ</i> . . . . . » 95	ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ, διήγημα . . . . . » 431
Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα <i>Μή-</i> <i>τσου Χατζοπούλου</i> . . . . . » 113	ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ, διήγημα <i>Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ</i> » 434
Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΟΝΕΙΡΟΝ, διήγημα κινεζικὸν ὑπὸ <i>Τσέγκ-Κι-Τόγκ</i> . . . . . » 127	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΡΑΜΣΗ, αἰγυπτιακὸν εἰδύλλιον . . . » 446
Η ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ, διήγημα <i>Ἐρρίκου Σεβίλ</i> » 142	Η ΒΑΠΤΙΣΤΙΝΗ, διήγημα <i>Catulle Mendès</i> . . . » 463
ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ: Η ΔΕΛΦΙΝ, μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων <i>Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ</i> . » 149	ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΟΥ, διήγημα <i>Catulle Mendès</i> .. » 495
Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ, διήγημα . . . . . » 159	Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ, διήγημα <i>Henri de Foville</i> . . . » 498
ΤΟ ΠΤΥΧΙΟΝ, διήγημα κατὰ τὸ ἰταλικόν. . . . . » 170	ΕΝ Τῇ ΑΜΑΞῃ, διήγημα . . . . . » 511
ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ, διήγημα . . . . . » 173	ΠΛΑΓΚΩΝ Η ΜΗΛΙΣΙΑ, διήγημα . . . . . » 521
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματική μυθιστορία <i>Γεωργίου</i> <i>Πραδέλ</i> . . . . . » 181	ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ, μυθιστορία <i>Εὐγε-</i> <i>νίου Σκριβ</i> . . . . . » 529
Ο ΝΑΔΙΡ, διήγημα <i>Ἀραβικόν</i> . . . . . » 207	ΑΝΘΗ ΚΥΚΛΑΜΙΑΣ, διήγημα . . . . . » 553
ΠΟΛΥ ΠΛΟΥΣΙΑ, διήγημα κατὰ τὸν <i>Paul Bon-</i> <i>homme</i> . . . . . » 223	Χ. Ψ. Ω. <i>Ἀπομνημονεύματα ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου</i> » 557
	Ο ΛΟΦΟΣ ΑΝΤΕΡΝ, διήγημα . . . . . » 577
	Ο ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ, διήγημα <i>Ἀλφόνσου Δωδέ</i> . . » 579
	ΔΙ' ΕΝ ΦΙΑΛΗΜΑ, διήγημα . . . . . » 591
	Ο ΜΕΘΥΣΟΣ, διήγημα <i>Καρόλου Δίκευς</i> . . . . . » 602
	ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ, διήγημα . . . . . » 607

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΔΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἶδους τούτου καὶ λαθρινιώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκειται πλοῦτος σκευῶν ὑδατομηχανικῆς, κρυσταλλομηχανικῆς καὶ ἀγχειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ιδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὄνοματός πλουτισθῇ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΔΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἶδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πάν ἄλλο με κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκῆ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμένα.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΑΡΙΘ. 192
(Ἀπέναντι Ξενοδοχείου «Στέμματος»).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΕΥΡΩΠΗΣ

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris. — F. Rolinger-Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγματώδους παντός εἶδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντός εἶδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεπικνωμένη. Πόστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλσεις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

ἤτοι

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κιριαζιδοῦ, ἰατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μετὰ 21 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Ἄδειον δρ. 3, 50, χρυσόδετον 4, 50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ

Ἄδης Σταδίου 63.

Βισάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νεκταρ, Βορβώ, Ζαμάτα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτά τὴν ὄκταν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι κατὰ φιάλας ἢ κατ' ὄκταν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι δλων τῶν ἐπιδορπέων Εὐρωπαϊκῶν καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ἄδης Μουσῶν, 11.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἄθηναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39,

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστούνων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν εἶδων.

Πώλσεις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδετα κατὰ παραγγελίαν.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΜΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορινθίας», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελῶν.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεῖα Ὁμονοίας. Οἰκία Πάγκα, καὶ Ὀδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ

ΚΑΠΝΑ	Ἄγρινιου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γεντζέ.	ΠΟΥΡΑ	Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθῆνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς
ΣΙΓΑΡΕΤΑ	Γενικῆ (Αἰγύπτου) ἐκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μὲ δοκιμὴν.	ΣΙΓΑΡΑ	Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κε-χρηματηρίου, καὶ διάφοροι ἄλλοι

Τιμαὶ συγκαταβατικά.

Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν **ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ λιανικῶς** διὰ τὸ Ἐσωτερικόν. εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἰαδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δερμάτων **χονδρικῶς**.

Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι διὰ τὰ εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συνμειγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνον καπνὰ.—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ**—τὰ ὅποια ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρων φυσικῶς εὐώδους—ἰδίως ἑλληνικῶν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγχισελοῦ), ἄς ἀγοράξῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

Bazar de la Havane

ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ,

εἶνε μία ἀληθὴς διὰ τὰς Ἀθῆνας πρωτοτυπία καὶ πρωρισμένος νὰ καταστῇ ἐν τῶν καλλίστων ἐντευκτηρίων Ἐν τῷ μικρῷ του χωρῷ συγκεντρωτὰ τὰ πάντα, ἤτοι Μαστιχοπολεῖον: Καφενεῖον καὶ ἐκ τοῦ προχείρου Ξενοδοχείου μὲ περισυνὸν ρητινίτην καὶ μαγειρικὴν ἀρίστην. Τὰ πάντα ἐκλεκτὰ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἐπὶ τῷ ὅποιῳ ἰδίως διακρίνεται ὁ ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ εἶνε ἡ προμήθειά του Ὄνων Κεφαλληνίας γνησίων καὶ παντοειδῶν. Ὅλοι λοιπὸν εἰς τὸν ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΝ!

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντός εἶδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γνήσια ρωσικὰ δερμάτα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμαὶ μέτρια.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσι εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ μας καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 5.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ 16.

Χάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων, λείος καὶ μὴ.

Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.20*	11.50π	—	'Ολύμπια	άν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
'Αθήναι	" 7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	ζφ. 925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	ζφ. 9.58	12.12	3.22	—	άν. —	7.00π	3.10	4.25μ	
άν. 10.18	9.20π	3.35	4.30μ	—	ζφ. —	8.47	4.39	6.35	
Ευλόκασ.	ζφ. 11.16	10.54	4.33	6.04	Λεγαινά	άν. —	8.53	4.44	6.40π
'Ακράτα	ζφ. 12.26	—	5.29	7.25	ζφ. —	11.00	7.05	9.15	
άν. 12.28	5.45π	5.30	3.30μ	—	άν. 7.45π	12.10	8.50π	3.00μ	
Αίγιον	ζφ. 1.29	7.03	6.20	4.45	Αίγιον	άν. 9.12	1.30	10.25	5.15
Πάτρα:	ζφ. 3.10	9.05	7.40	6.45	'Ακράτα	ζφ. 10.04	2.20	11.40	6.35
άν. 3.40	7.15π	4.05μ	—	—	άν. 10.08	2.25	6.00π	—	
Λεγαινά	ζφ. 5.41	9.48	7.00	—	Ευλόκασ	άν. 11.17	3.20	7.16	11.30
άν. 5.46	9.54	6.45π	—	—	Κόρινθος	ζφ. 12.14	4.18	8.50	1.05
Πύργος	ζφ. 7.35	11.45	9.00	—	άν. 12.34	4.32	—	—	2.30*
άν. 7.15π	12.00	—	4.00	'Αθήναι	ζφ. 3.40	7.30	—	—	5.50
'Ολύμπια	ζφ. 8.10	12.55	4.55	Πειραιεύς	ζφ. 4.15	8.00	—	—	6.25

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	άν. 8.45π	12.45μ (2)
'Αργος	11.25	3.08	Ναύπλιον	άν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	'Αργος	άν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	άν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρά	—	—	1.45
Βαρθολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρθολομ.	6.30	8.43	11.42
Λουτρά	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—
								3.55

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρσοτοχίαι καθ' ἑκάστην.

Κέρδος 50 ο(ο εἰς τοὺς ἐνδυομένους

ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ

Εἰς τὰ καταστήματα

ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ

Ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀθηνῶν ἀριθ. 71, 73, 69 καὶ 59.

Ἡ πρόβλεψις τῶν ὀραίων κασμιρίων τῆς ἐποχῆς, ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων, ἡ στερεότης αὐτῶν, ἡ ἀρίστη ἐφαρμογὴ εἰς τοὺς ἐνδυομένους, τὸ ἀνεπίδεκτον παντός συναγωνισμοῦ, κινεῖν τὸν θαυμασμόν τοῦ ἐπισκέπτου. Φαντασθῆτε τί ἔχει νὰ γείνη τῶρα ποῦ ἐκομίσθησαν τὰ νεώτερα χειμερινὰ κασμίρια.

Δύο χιλιάδες σχεδίων καὶ χρωμάτων χειμερινῶν κασμιρίων 50 ο(ο ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Μάλιστα, ἄνευ ὑπερβολῆς, ὅστις ἀμειβάλλει, δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς ἄπλῃν ἐπίσκεψιν, εἰσερχόμενος δὲν φύγει χωρὶς νὰ παραγγείλῃ ἐνδυμασίαν, χωρὶς νὰ ἀγοράσῃ κασμίριον τῆς ἐποχῆς, χωρὶς νὰ θαυμάσῃ τὴν πλουσιωτάτην συλλογὴν πωλουμένην λιανικῶς καὶ γονδρικῶς. Πρὸς τούτους ἐκομίσθησαν καὶ ὑψίστατα Ἀμερικῆς κατὰλληλα δι' ἐνδυμασίας χειμερινῶν ἀνδρῶν καὶ παιδίων, 25 μόνον δραχμαὶ ἕν κομψότατον ἀνδρῶν κοστούμιον. Ὅποια οἰκονομία!!!

Τὸ κέρδος ἐπὶ τῆς μεγάλης καταναλώσεως. (1)

NEMEA

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, ἀριθ. 66.

Μὲ 50 λ. γονδρικῶς καὶ 60 λιανικῶς τὴν ὁκτὸν ἀγοράζετε κ ρ α ἰ Ἀγιωργίτικο μαύρον. Πού; Εἰς τὴν NEMEAN, ἀπέναντι τοῦ Ξενοδοχείου Κ α ψ ῆ καὶ παρὰ τὴν πλατείαν τῆς Ὁμονοίας. Προσέτι μαστίχαν, ροῦμι, οὖζον, σαμπάνιες καὶ κωνιά ἄφθονα.

Εἰς τὸ **ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΗΒΗ**
Πλατεία Ὁμονοίας.
Εὐρίσκονται πάντοτε **ΣΤΡΕΪΔΙΑ** τῆς ὥρας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

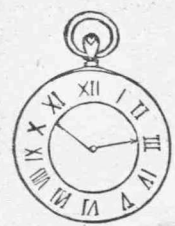
ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

79. — Ὁδὸς Αἰόλου — 79.

Ἐπισκευάζονται ὀρολόγια ἐντελέστατα καὶ λίαν κανονικῶς ἐργαζόμενα ὅσον ὁἴποτε ἐμφαρμοσμένα καὶ ἂν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ

χρυσῶ καὶ ἀργυρῶ. Ἀγοράζετε ὀρολόγιον Νίκελ τῆς τσέπης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς

ΜΕ 17 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

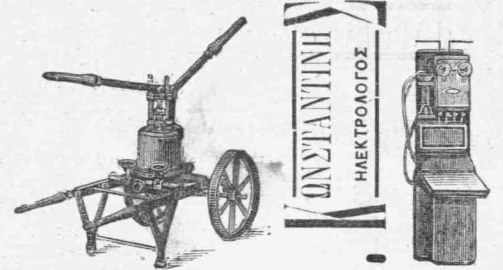
ΕΓΕΡΤΗΡΙΑ δὲ διαφόρων εἰδῶν ἀπὸ 9 δρ — 25.

Δέχεται καὶ παραγγελλίας ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰδήμων τεχνιτῆς τοῦ Καίματος ἐργάζεται αὐτὰ. 3

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡῆ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του, μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ εἰ ρ ε τ ῆ - κ ὡ ς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀντὶ φρ. 50. — Ἐπίσης καὶ τὰ Ἀπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμος 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ «ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ»
ὁδὸς Σταδίου καὶ Αἰόλου παρὰ τὰ Χαυτεῖα
ἄνωθεν τοῦ Χαρτοπωλείου Β. ΚΟΚΟΤΑ
Ἐγνησμένη φιλοκαλία, μοναδικὴ κομψότης καὶ στερεότης εἰσὶ τὰ κύρια συστατικὰ τούτου, ἅμα δὲ ἡ πρόθυμος ἐργασία, ἡ ποικιλία τῶν εἰδῶν καὶ ἡ δοκιμασμένη ἐμπειρία διευθυνσις τῆς δεσποινίδος ΝΙΝΑΣ ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ παρέχουσι πληρεστάτας ἐνδείξεις.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρῶν κουρσίνων τοῦ κυρίου **ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ** εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κ ο λ ὶ ν ῆ παρὰ τοῦ ἴδιου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὁκτὸν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κούρεις γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

13 — Ὁδὸς Καπνικαρέας — 13

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΚΩΔΩΝΕΣ, ΤΗΛΕΦΩΝΑ, ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΦΩΣ, ΑΛΕΞΙΚΕΡΑΥΝΑ

Εὐμετακομιστοὺς σιδηροδρόμους, σιδηρὰ καὶ ξύλινα βαγόνια, εἰσπνευστικὰ καὶ πιεστικὰ ἀντλίας καὶ ἐν γένει πάντα τὰ ἐργαλεῖα δημοσίων ἔργων. 2

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἐκάστην ἐπιστρεφομένην καὶ νηλὴν ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 591

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 3 Νοεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΔΕΙΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	"	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοῦ καὶ Ἐτιεβάν : Αἱ Ἀστωργοὶ Μητέρες.
— Καρόλου Μερουβέλ : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματι-
κώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀ-
μίτσις : ἸΣΠΑΝΙΑ. — Θεοφίλου Γκωτιέ : Ὁ ΔΗΠΛΟΥΣ
ΙΠΠΟΤΗΣ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε-
νεύων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

— Ὁ υἱός μου, ἤρξατο λέγων πρὸς τὸν κύριον Ρισόν ὁ Πέτρος Δερός, μού εἶπεν ὅτι ἐζήτησε χθὲς παρ' ὑμῶν τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς σας. Ἀληθῶς, ἐπολέμησα ὅσον ἠδυνήθην τὰ σχέδιά του· εἶνε νεώτατος καὶ γνωρίζω ὅτι ὁ γάμος εἶνε πρᾶγμα σοβαρότατον. Ἐν τούτοις, εὗρον τὸν υἱόν μου τοσοῦτω ἀμετάπειστον, ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἐμμελίαν εἶνε τόσο ἀληθής, τόσο εὐλικρινής, τόσο ἐσκεμμένη μάλιστα, ἔάν δύναμαι νὰ εἶπω οὕτω, ὥστε κατεπίσθην καὶ μεθ' ὅλης τῆς ἐμπιστοσύνης ἔρχομαι νὰ σας ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς σας διὰ τὸν υἱόν μου Γάστων. Γινώσκω ὅτι δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ ἀξιωματικώτερον συγγένειαν τῆς ὑμετέρας καὶ ἔάν ἔσχω προκαταλήψεις κατὰ τοῦ συνοικισίου τούτου, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σας εἶπω ὅτι προσωπικῶς εἶσθε καθ' ὁλοκληρίαν ἀμέτοχοι αὐτῶν ὑμεῖς τε καὶ ἡ δεσποινὶς θυγάτηρ σας. Πιστεύσατε ὅτι εἴμεθα καθ' ὁλοκληρίαν σύμφωνοι. Τὸ διάθημά μου πρὸς ὑμᾶς ἄλλως τε τὸ ἀποδεικνύει. Δὲν ἔχομεν ἢ νὰ ἐκδόσωμεν τὰ προσκλητήρια.

— Συγνώμην, ἔκαμεν ὁ κύριος Ρισόν, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα ἀκόμη εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον! Πρὶν ἢ προχωρήσωμεν, ἡ εὐλικρινεία καὶ ἡ χρηστότης μὲ ὑποχρεοῦσι νὰ σας ἐμπιστευθῶ μυστικόν, τὸ ὅποιον θὰ ταρῆ μεθ' ἡμῶν. Πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὴν οικογένειάν μου ὁ υἱός σας, πρέπει νὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν τῆς. Βεβαιωθῆτε, κύριε, ὅτι δὲν θὰ εὕρη τι, διὰ τὸ ὅποιον νὰ ἐρυθρίξῃ ἐντιμῶς ἄνθρωπος· ἀλλὰ, τὸ ἐπαναλαμβάνω, θεωρῶ κατὰ τὸν νόμον μου νὰ μὴ ἀποκρύψω τίποτε τοῦ παρελθόντος μακρὰ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας, ὅπως ἀποφύγω ἐν τῷ μέλλοντι πάσαν ἐκπληξιν καθὼς ἐπίσης καὶ πάσαν ὑπόψιν.

— Ὅμιλήσατε κύριε, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δερός.

— Μὲ νομίζετε ἐν χρειᾷ ἐπανελάθειν ὁ πατὴρ τῆς Ἐμμελίνας, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω. Εἶμαι ἀπλῶς διεζευγμένος τῆς γυναικὸς μου πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν. Εἶχον διαπράξει τὴν ἀφροσύνην νὰ νυμφευθῶ νεανίδα κατὰ πολὺ νεωτέραν ἐμοῦ, διότι ἦτο δεκαεξαετίας, ἐνῶ ἐγὼ προσήγγιζον τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος. Ἡ νεανὶς αὕτη εἶχε σφοδρὰν κλίσιν πρὸς τὴν φιλαρέσκειαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἰκανοποιῶ. Ὡς ἐκ τούτου, ἀπειράριθμοι διαφωνίαι, τὰς ὁποίας παραλείπω, ἐλάμβανον χώραν μεταξύ μας. Ἡμέραν τινα ἔμαθον ὅτι μετ' ἠπάτα. Εἶχε γείνει ἐρωμένη ἐνὸς ἀθλοῦ, ὅστις κατεῖχε τὴν ἐμπιστοσύνην μου, καὶ τὸν ὅποιον ἐδεχόμην εἰς τὴν οἰκίαν μου ὡς

φίλον. Τὴν ἀπέδιωξα καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδέποτε τὴν ἐπανεῖδον. Ἐφύλαξα καὶ ἀνέθρεψα τὸ τέκνον, τὸ ὅποιον γνωρίζετε. Ἡ Ἐμμελίνα ὅθεν δὲν ἐγνώρισε τὴν μητέρα τῆς καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι οὐδέποτε θὰ τὴν γνωρίσῃ. Ἐμαθον ὅτι ἡ δυστυχὴς αὕτη ἐρρίφθη εἰς τὸν φιλήδονον βίον, ὅτι ἐγένεεν ἠθοποιὸς καὶ ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν παριστάνει ἐπὶ διαφόρων ἐπαρχιακῶν σκηνῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐσθῆρ Φλορβάλ.

Ὁ πατὴρ τοῦ Γάστωνος ἀνεσίχτησεν.

— Κύριε, εἶπε μετὰ μικρὰν σιωπὴν, σας εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν εὐλικρινείαν σας. Σας ἐκτιμῶ ὅσον καὶ πρότερον. Ἡ θυγάτηρ σας, ἐλλείψει μητρὸς, εὗρεν ἐν ὑμῖν πατέρα φιλόστοργον καὶ ἀφωσιωμένον, ὅστις εὐγενῆ μόνον παραδείγματα τῆ εὐδοκίας. Μοὶ ἐγένετο προσφιλεστέρα κατόπι τῶν ὅσων πρὸ ὀλίγου μοὶ ἀνεκονιώσατε, καὶ πιστεύσατε καλῶς, ὅτι ἔάν δι' ἓνα ἢ δι' ἕτερον λόγον δὲν ἠδύνατο νὰ καταστῆ ἡ σύζυγος τοῦ Γάστωνος, θὰ ὑπέφερε διὰ τούτο ὅσον καὶ ὁ υἱός μου.

— Σας εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ κύριος Ρισόν τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν Δερός.

— Ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀποσυρθῶ, ἀπεκρίθη οὗτος. Θὰ λάθω, ἐλπίζω, τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας ἐπανιδῶ ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁ Γάστων ἀνέμενον ἀνυπομόνως τὸν πατέρα του.

— Λοιπόν, ἀγαπητόν μοι τέκνον, εἶπεν ὁ Δερός, μὲ βλέπει ἐκπληκτον δι' ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἔμαθον. Ἀλλὰ κατὰ πρόωτον ὑποσχέθητέ μοι ὅτι θὰ ἦσαι εὐλικρινής. Ἐχω νὰ σοὶ ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν.

— Ὅμιλει, εἶπεν ὁ Γάστων.

— Ἡ κυρία Φλορβάλ ἦτο ἐρωμένη σου;

— Ναι, ἀλλὰ δὲν εἶνε πλέον... ἐξ ἄλλου ἦτο τόσο ὀλίγον, ὥστε αὐτὸ δὲν λογίζεται.

— Πάντοτε λογίζεται, φίλε μου.

— Φοβεῖσθε, παραδείγματός χάριν, μήπως ἔλθῃ καὶ μετ' ἀνεύρη; Ἐσο ἡσυχος· δὲν τὴν ἠγάπησα ἀκρουντῶς διὰ νὰ φοβηθῆς τὴν ἐλαχίστην ἀδυναμίαν ἐκ μέρους μου. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ὁ μετ' αὐτῆς δεσμός μου δὲν ὑφίσταται πλέον.

— Ἐπαναλαμβάνω ἐπίσης καὶ ἐγὼ, ἀντίειπεν ὁ γέρον ἠθοποιός, ὅτι αὐτὸ λογίζεται ἀκόμη καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ὁ γάμος σου εἶνε ἀδύνατον νὰ γείνη.

— Ἀδύνατον! Καὶ διατί;

— Διότι δὲν δύνασαι νὰ νυμφευθῆς τὴν θυγατέρα τῆς ἐρωμένης σου.

— Τί λέγεις ;

— Ἡ Ἐμμελίνα εἶνε θυγάτηρ τῆς κυρίας Φλορβάλ.

Ἐξ ὧν παρετήρησε τὸν πατέρα του διὰ βλέμματός ἠλιθίου καὶ ἔπεσε καταβεβλημένος ἐπὶ τινος ἔδρας.

ΙΔ'

Ἄφ' ἧς ἡμέρας τὸ μέγαρον Συλόφ ἐγένετο τὸ θέατον τοῦ ἐπεισοδίου, τοῦ προξενηθέντος ὑπὸ τοῦ κόμητος δὲ Βανδάμ, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα δὲ Συλόφ ἠρνῆθησαν τὸν κόσμον. Εἶχον κλείσει τὰς αἰθούσας των καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χειμῶνα οὐδεμίαν εἴωκαν ἐσπερίδα. Αἱ ἐορταὶ καὶ ὑποδοχαὶ ἐλείψαν. Θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Προῦ ἐξήτει νὰ λησμονηθῇ.

Δὲν ἦτο πλέον τὸ παρισινὸν ἐκεῖνο ἐντευκτήριον, τὸ κοσμοπολιτικόν, τὸ λαμπρὸν ἐνδιαίτημα, ἐνθα, τόσον ἐλευθέριον τὰ ἦθη, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἶδον συνεντείζεις· νῦν ἦτο σιωπηρὰ καὶ σκυθρωπὴ οἰκία. Οἱ διαβάται δὲν ἔβλεπον ἐφεξῆς τὴν ἐσπέραν τὰς διὰ μέσου τῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων σπινθηροβολήσεις τῶν πολυφῶτων· δὲν ἤκουον πλέον τὸν θόρυβον τῶν ὀρχηστρῶν εἰς τὰς ἀπομακρυσμένας αἰθούσας.

Ὁ ναὸς οὗτος τῆς ἡδονῆς εἶχε σήμερον ἀποψιν μοναστηρίου.

Οἱ θαμιστὰι τοῦ μεγάρου Συλόφ διεταίοντο ὅτι ὁ κόμης, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν γηραιῶν, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἡρεμίαν. Ἐτεροι διεβεβαίουν ὅτι ἡ κόμησσα κατέστη εὐλαβὴς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἅπαντες συμφώνουν ὅτι ἡ αἰφνίδια ἀποχώρησις, ἡ ἀπομόνωσις, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἐνεκλείσθησαν, δὲν ἐγένετο ἡ συνεπεία συμβάντος σοβρωτάτου, πλην ἀγνώστου.

Καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν κόμητα, ἠπατώντο. Ὁ γέρων βογιάρος οὐδένα προσωπικῶς εἶχε λόγον διὰ νὰ μεταβάλῃ τὰς ἐξεις του, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κομῆσσης. Ἡ ἀπόπτως τοῦ βίου μετατροπὴ, ἣν ἔκαμνεν αὐτῇ, ἐγένετο ὅπως ἐκπλαγῶσιν ἅπαντες καὶ ἰδίᾳ ὁ σύζυγός της.

Πῶς αἴφνης ἔλαβε περιφρόνησιν διὰ τὰς τερπνάς καὶ διασκεδαστικὰς ταύτας ἐορτάς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ζῶσα, ὡς εἰς τὸ φυσικὸν αὐτῆς στοιχεῖον ; Πῶς συνέθη νὰ ἐπιθυμῆσῃ τὴν μοναζίαν μὲ τὰς ἀπογοητεύσεις της ; Ὑπῆρχε πρόβλημα, τὸ ὁποῖον μάρτην προσεπάθησεν ὁ σύζυγός της νὰ λύσῃ. Ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του καὶ ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν : « Ὁ κόσμος μὲ κουράζει καὶ μὲ δυσαρρεστῆ. » Ἀπάντησιν, ἣτις οὐδὲν ἐξήγει. Ὁ κόμης ὠρίσθη ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου. Ἡ κυρία Πάρνεφ, ἡ οἰκονόμος, πρὸς ἣν ὁ γηραιὸς κόμης ἔτρεφεν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην, ἐπεφορτίσθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ κατασκοπεύῃ τὴν κόμησσαν, νὰ τὴν ἐπιτηρῇ καὶ νὰ τοῦ διδῇ ἀκριβῆ λογαριασμὸν τῶν παρατηρήσεως της.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἔμαθεν. Ἡ κόμησσα, ἣτις ἐκπαλαι εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ κοιμᾶται κατὰ τὴν ἐγερσιν τῆς ἀγωγῆς, ὁπότε αἱ φιληδονοὶ ἐγκαθίστανται εἰς τὰς κλῖνας των, κατεκλίνετο νῦν ἐνωρίς καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, ὡς αἱ ὄρνιθες, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἐκφορσιν τῆς κυρίας Πάρνεφ. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἐξήρχετο ὀλίγον καὶ οὐδένα ἐδέχετο. Ἄφ' ἐτέρου, τὸ πρόσωπόν της ὑπέστη καταφανῆ ἀλλοίωσιν. Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ὁ πέπλος τῆς αὐστηρότητος ἐρίφθη ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς μετανοήσασσης ἀμαρτωλῆς. Ἄφ' ἧς ἡμέρας ἡ τύχη ἀπροόπτως ὑπέμνησεν εἰς τὴν κόμησσαν ὅτι ἦτο μήτηρ, ἡ μετατροπὴ αὐτῆ ἐξεδηλοῦτο μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν αὐτῇ. Ἰδοὺ ὅτι ὁ κόμης ἠγνοεῖ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μάθῃ.

Μέχρι τοῦδε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τῆς ὑπάρξεώς της ὡς πρῶην ἀμαρτωλὸς δὲν εἶχε λάβει καιρὸν νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι εἶχεν υἱόν. Μόνον περὶ ἀποκτήσεως περιουσίας ἐσκέπτετο, μηδέποτε σχοῦσα ἐτέραν σκέψιν καὶ ἐνασχόλησιν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς της. Χάρις εἰς εὐμενῆ τύχην σήμερον ἦτο

πλουσία· τὸ ὄνειρον τῆς περιπετειώδους ὑπάρξεώς της εἶχε μεταβληθῆ εἰς πραγματικότητα μεθ' ὄλων τῶν ἐλπίδων, ἃς εἶχε τολμήσει νὰ συλλάβῃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀθλιότητός της· ἐξῆς ἄνευ μερίμνης περὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς ἐπίσης καὶ ἄνευ τύψεων. Ὁ υἱὸς της ὑπῆρξεν ἐπεισόδειον τυχαῖον τοῦ βίου της· τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἐγκατέλειπεν, οὐδεμίαν ἔσχε θλίψιν ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Ἐκτοτε, οὐδέποτε τὸν ἐσυλλογίσθη· τὸν εἶχε λησμονήσει!...

Ἴσως τὸν ἐνόμιζε νεκρὸν !

Καὶ ἡ ἀθλία αὐτῆ εἶχεν ἥρεμον τὸ μειδίαμα· καὶ τὸ τέρας τοῦτο, ἡ ἄνευ σπλάγγων αὐτῆ μήτηρ, ἔχαιρε καὶ ἐθριαμβεῦε φθονομένη ὑπὸ τῶν φιληδόνων καὶ φιλαρέσκων γυναικῶν !

Αἴφνης ὁ υἱὸς οὗτος, τὸν ὁποῖον ἀπὸ κοίτης ἐγκατέλειπεν, ἐφάνη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ της. Τρομάξασα κατ' ἀρχάς, ἐτόλμησεν εἶτα νὰ τὸν παρατηρήσῃ κατὰ πρόσωπον.

Εἶνε ὠραῖος, εὐφυῆς, κομψός, ἀξίεραστος, διάσημος ἐντὸς μικροῦ. Αἴσθημα ἀλλόκοτον βλαστάνει τότε ἐν αὐτῇ, αἴσθημα μικτόν, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὰς ποταπὰς γεννᾶται ψυχᾶς. Δὲν εἶνε μητρικὴ ἀγάπη, διότι κατὰ πάσαν πιθανότητα θ' ἀπεμακρύνετο τοῦ Γάστωνος, ἐὰν ἦτο ἀσχημος καὶ ἀφανής· εἶνε ἀγάπη ἐκ περιεργείας καὶ ἀλαζονείας προσερχομένη μετὰ τῆς χαρᾶς τῆς ἐταίρας καταληφθείσης ὑπὸ ἀγνώστων αἰσθημάτων.

Εἰς τὸ ἐργαστήριον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν δένδρσοιχίαν Κλισὺ κατεῖχεν ὁ νεκρὸς καλλιτέχνης, εἶδεν ἡ κόμησσα τὸ πρῶτον τὸν υἱὸν της. Μετὰ τὰς ἀποκαλύψεις τῆς δεσποινίδος Μαθιλλῆς Μιέτ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Φλορβάλ, ἔδραμεν ἡ Βαλερία εἰς τὸν οἶκον τοῦ Γάστωνος. Ἐπὶ τῇ θέᾳ του ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνος, ἀκίνητος, καταληφθεῖσα ὑπὸ εἶδους ἡδέας συγκινήσεως ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ὠραίου ἐκείνου νέου, ὅστις ἦτο υἱὸς της. Τέλος ἠδυνήθη νὰ τῷ ὁμιλήσῃ καὶ τὸν ἐρωτήσῃ ἐὰν συγκατένευε νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα της.

Ὁ καλλιτέχνης ἐδέχθη.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης συχνότατα ἐπανήρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Γάστωνος. Μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἐν τῷ μέσῳ ἀτελευτήτων συνδιαλέξεων, ἀνέμιχθη εἰς τὸν βίον τοῦ νεανίου καὶ τέλος διὰ τῆς ἐπαγωγῆς καὶ χαριέσσης διηγήσεως, τῆς ὁποίας τὸ μυστικὸν κατέχουσιν αἱ γυναῖκες, προσεμάντευσεν ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν του.

Ὁ Γάστων ἠσθάνθη ἐντὸς ὀλίγου μυστηριώδη συμπάθειαν πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἣτις τοσοῦτον ζωηρῶς ἐφαίνετο ἐν διαφερομένῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ ἐνοήσῃ τὸν λόγον τῆς τοσαύτης, ὁμολογουμένως λίαν εὐνοικῆς, προστασίας της.

Ἡμέραν τινὰ τῷ εἶπεν :

— Ἀγαπητὸν μοι τέκνον, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς διδώ τὸ ὄνομα τοῦτο — ἡ ἡλικία μου μοὶ τὸ ἐπιβάλλει — ἐπεθύμουν νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος. Νὰ ἐρχεσθε ἐνίστε εἰς τὸ μέγαρον Συλόφ. Ὁ κόμης θὰ σὰς δέχεται εὐχαρίστως, εἶμαι βεβαία περὶ τούτου. Νὰ ἐρχεσθε εἰς τὰς ἐσπερίδας ἡμῶν, ἐνθα θὰ δύνασθε νὰ δημιουργήτε σχέσεις, τὰς ὁποίας ὁ καλλιτέχνης δὲν πρέπει ποτὲ νὰ περιφρονῇ. Θὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τοὺς φίλους μου, καὶ ὅταν περατωθῇ ἡ εἰκὼν μου, θὰ τὰς δείξω τὸ ἔργον σας, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐλπίζω, θὰ σὰς φέρῃ πολυαριθμους παραγγελίας.

Ὅταν ἔμαθεν ἡ κόμησσα παρὰ τοῦ Γάστωνος ὅτι ὁ Πέτρος Δερὸς ἐμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους, ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον ἄνευ κινδύνου νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ υἱοῦ της. Νὰ ἐπανίδῃ τὸν Πέτρον Δερὸς ἦτο ὡς νὰ ἐξετίθετο ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν Γάστωνα τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς του, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐρυθρίξῃ ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ της. Παρεκάλεισεν ὅθεν τὸν Γάστωνα νὰ μεταφέρῃ τὸν ὀκρίβαντά του εἰς τὴν οἰκίαν της διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκεῖ τὴν εἰκόνα της, τὴν κατασκευὴν τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνδιαλέξεις διέκοπτον πολλάκις, οὗτος δὲ συνήνεσε νὰ ἐργασθῇ ἐν τῷ μεγάρῳ Συλόφ.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὁ Γάστων προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ κό-

νά σὰς ὀφείλῃ τι ὅ,τι δῆποτε, ἔστω καὶ ἀντοῦτο ἦνε ἡ ἀνταμοιβὴ ἐργασίας, παραγγεληθείσης ὑφ' ὑμῶν.

Καὶ ὁ γέρον ἠθεποιός ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χρηματοφυλακίου τοῦ δύο τραπέζογραμμᾶτα τῶν χιλίων φράγκων καὶ ἔθηκεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ κόμησσα, ἔχουσα τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ τοῦ ρινομάκτρου τῆς, ὠδύρευτο.

— Χαίρετε, κυρία, εἶπεν ὁ κύριος Δερός ἀποσυρόμενος, καὶ ἀναμνησθῆτε ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶπον ὑμῖν.

Τὴν ἐπομένην, ὡς τῆς τὸ εἶχε προεῖπει, ὁ πατήρ τοῦ Γάστωνος, ἡ κυρία Βαλερία ἔλαβε τὴν εἰκόνα τῆς.

Ἡ εἰκὼν μετεφέρθη εἰς τὸ μέγαρον Σουλῶφ ὑπὸ τινος ὑπαλλήλου. συγχρόνως δ' ἔλαβεν ἡ κόμησσα παρὰ τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν :

«Κυρία,

» Συγχωρήσατέ μοι, ἂν δὲν ἔρχωμαι νὰ σὰς ἴδω σήμερον, ὡς σὰς τὸ ὑπεσχέθην. Πάσχω πολὺ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀποποιηθῶ ἐπὶ τινὰ καιρὸν πᾶσαν ἐργασίαν. Δὲν ἔχω οὔτε κεφαλὴν, οὔτε νοῦν.

» Βεβαιωθῆτε ὅτι οὐδόλως λησμονῶ τὰς ἀγαθότητας, ἀς μοὶ ἐπεδείξατε καὶ τῶν ὁποίων ζωηρὰν θέλω τηρῆ εὐγνωμοσύνην. Ὁ πατήρ μου μὲ συμβουλεύει ν' ἀλλάξω ἀέρα καὶ μὲ ὑποχρεῖ νὰ ταξιδεύσω εἰς Ἰταλίαν. Πολὺ πιθανὸν ν' ἀκούσθῃσω τὴν συμβουλὴν του, καίτοι οὐδόλως ἀναμένω ἐκ τούτου τὴν θεραπείαν τῆς νόσου, ὑπὸ τῆς ὁποίας πάσχω. Ἰσχυρίζεται ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μου πᾶσα πληγὴ κλείει. Ἀγαπῶ τόσον τὸν ἀξιόλογον αὐτὸν πατέρα, ὥστε δὲν θέλω νὰ τοῦ ἀποβάλω τὴν ἐλπίδα ταύτην, ἀλλ' αἰσθάνωμαι ὅτι προσεβλήθη βαθυτέρον ἢ ὅσον νομίζει.

» Εὐχαριστῶ μυριάκις ὑμᾶς διὰ τὰ τεκμήρια ἐνδιαφέροντος, ἅτινα μοὶ παρέσχαστε καὶ πιστευσάτέ με πάντοτε τὸν εὐγνωμονέστατόν σας.

» ΓΑΣΤΩΝ ΔΕΡΟΣ. »

Ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολήν ταύτην ἡ κυρία Βαλερία ἐνεθυμήθη τὴν νεανίδα, τὴν ὁποίαν εἶχεν συναντήσῃ, ἐξερχομένη τῆς οἰκίας τοῦ Γάστωνος καὶ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο πάντῃ ξένη εἰς τὴν ἀπότομον ταύτην ἀναχώρησιν τοῦ καλλιτέχνου.

Ἐπὶ μακρὸν ἐσκέφθη τί ὦφειλε νὰ κάμῃ.

Ἔσχεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν σκέψιν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐπανίδῃ ὑστάτην φορὰν τὸν υἱὸν τῆς, ἀλλ' οἱ σκληροὶ λόγοι τοῦ Πέτρου Δερός ἐπανῆλθον εἰς τὸν νοῦν τῆς.

Τέλος μετέβαλε γνώμην καὶ λαβοῦσα τὴν γραφίδα ἔγραψε πρὸς τὸν Γάστωνον τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν :

« Ἀγαπητὲ κύριε,

» Ἐγκλείστας λαμβάνετε τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον εἶχμεν συμφωνήσει.

» Διὰ τῆς παρουσίας ἐκφράζω ὑμῖν τὴν ζωηρὰν θλίψιν, ἣν αἰσθάνομαι μὴ δυναμένη νὰ σὰς συγχαρῶ διὰ ζωῆς ἐπὶ τῷ ἔργῳ σας, ὅπερ ὁμολογουμένως εἶνε ἐπιτυχέστατον καὶ λίαν ἀξιοπαρατήρητον. Βεβαιωθῆτε, κύριε, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γείνητε διαπρεπὴς καλλιτέχνης. Μὴ ἀποθαρρύνεσθε ἐκ τῶν ἀτυχιῶν, τὰς ὁποίας οὐδεὶς διαφεύγει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Εἴσθε νεώτατος, ἀλλ' ἀνὴρ τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τοῦ χαρακτήρος ὑμῶν ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἰκανὴν ψυχικὴν εὐστάθειαν διὰ νὰ καταστῇ κύριος τῶν θλίψεων του, ὅσον ὀξεῖαι καὶ ἂν ὦσιν αὐταί.

» Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐγκάρδια καὶ εἰλικρινῆ αἰσθήματα, ἅτινα μοὶ ἐκφράζετε. Εὐχαρστηθῆτε νὰ πιστευσθῆτε ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμι ἐξ ὀλοκλήρου ἀφωσιωμένη ὑμῖν, καὶ ὅτι δύνασθε ἐντελῶς νὰ διαθέσητε τὴν φιλίαν μου.

» Ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρὸς σας, ἀπομακρυνόμενος τῶν Παρισίων ἐπὶ τινὰ χρόνον. Θὰ ἐπανέλθητε ἐξ Ἰταλίας μετὰ συλλογῆς ἀριστουργημάτων ζωγραφικῆς· εἶμι βεβαία περὶ τούτου. Ἔστὲ βέβαιος ὅτι οὐδεὶς περισσό-

τερον ἐμοῦ ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπιτυχίαν σας. Ἐχετε ἐμπιστοσύνην καὶ θάρρος, παρὰ τὰ διαβατικὰ νέφη, ἅτινα ἐπισκευάζουσι τὸν ὀρίζοντα, καὶ μὴ φροντίζετε εἰμὴ περὶ τῆς ὀξείας σας, εἰς ἣν ἀπαιτεῖ νὰ ἐνδιαφερόμαι ὡς ἂν εἴσθε υἱὸς μου.

» ΒΑΛΕΡΙΑ ΔΕ ΣΥΛΩΦ. »

* * *

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Γάστων ἔλαβε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν, ὁ Πέτρος Δερός ἐπανεῖδε τὸν κύριον Ρισόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεκοίνωσε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ του δι' Ἰταλίαν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία, εἰς ἣν παρεδίδοτο ὁ νεανίας, εἶχεν ἀλλοιώσει τὴν ὑγίαν του.

— Θὰ συνομιλήσωμεν διὰ μακρῶν κατὰ τὴν ἐπ' ἀνόδόν του, τῷ εἶπεν ἐγκαταλείπων αὐτὸν ὁ κύριος Δερός.

Ὁ κύριος Ρισόν δὲν ἐπέμεινεν· εἶχεν ἐνοήσῃ τῷ ὄντι τὴν ἔνοιαν τῶν λόγων τοῦ κυρίου Δερός καὶ τὸ ἀληθὲς αἴτιον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Γάστωνος.

— Ἡ ἐξομολόγησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμα εἰς τὸν πατέρα τοῦ Γάστωνος, εἶνε ἡ αἰτία ὅλων τούτων, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἄλλ' εἶχον καθῆκον νὰ πράξω ὡς ἐπράξα, καὶ ἂν ὁ κύριος Γάστων ἠγάπα πραγματικῶς τὴν θυγατέρα μου, δὲν θὰ συνέβαινον αὐτά. Ἀτυχῆς Ἐμμελίνα, τί θέλεις γίνεαι ;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς θυγατρὸς του περιορίζετο ν' ἀπαντᾷ ὁ κύριος Ρισόν, ὅτι οὐδὲν ἔτι εἶχεν ἀποφασισθῆ, ὅτι ὁ Πέτρος Δερός εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ, ἀλλὰ θὰ εἶδε λίαν προσεχῶς τὴν ἀπάντησιν του.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐπίστευεν εἰλικρινῶς ὅτι παρερχομένου τοῦ χρόνου, ἤθελεν ἐπὶ τέλους λησμονῆσαι τὸν Γάστωνον ἢ Ἐμμελίνα καὶ ὅτι τότε θὰ τῷ ἦτο δυνατόν νὰ τῇ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, νὰ καταστήσῃ δηλαδὴ γνωστὸν εἰς τὴν κόρην του, ὅτι δὲν ὦφειλε νὰ σκέπτηται πλέον τὸν ἔρωτα τοῦ νεαροῦ ζωγράφου.

Τὸ ἐπίστευε δὲ τόσον πολὺ, ὥστε ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἤρξατο νὰ ζητῇ σύζυγον διὰ τὴν θυγατέρα του. Ἠλπίζεν ὅτι ἡ ἀγάπη, ἣτις εἶχεν ἀναπτυχθῆ εἰς τὴν νεαρὰν ταύτην καρδίαν, δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ βάλῃ βαθεῖας ρίζας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ γεννηθῇ νέα καὶ ζωηρότερα ἀγάπη ὑπὸ τὴν σκιά τῆς παλαιᾶς.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του δι' Ἰταλίαν, ὁ νέος ζωγράφος εἶδε τὸν κύριον Ρισόν.

Μετὰ τὴν διαμοιβὴν τυπικῶν φιλοφροσύνης φράσεων, ὁ κύριος Δερός ἔλαβεν ὑπόσχεσιν παρὰ τοῦ κυρίου Ρισόν, ὅτι θὰ τῷ μεταδίδῃ εἰδήσεις περὶ τῆς Ἐμμελίνας.

— Θὰ σὰς γράψω, εἶπεν ὁ Γάστων. Ὑποσχεθῆτέ μοι ὅτι θὰ μοῦ ἀπαντήσετε. Ἐὰν προσκομμάτῃ τινὰ ἀντίκεινται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐμμελίνας γάμον μου, εἶμαι τίμιος ἀνθρώπος καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ πιστεῦσετε, ὅτι θέλω προσπαθῆσαι πολὺ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τὰ καταβάλω.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γάστωνος, ὁ κύριος Ρισόν δὲν μετέβαλε γνώμην ὅτι τὸ ταξείδιον τοῦτο δὲν ἦτο ἡ ὑπεκφυγὴ.

Ἡμέραν τινὰ, ὁ κύριος Βιδῶ, ὁ ἔμπορος τῶν εἰκόνων, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁποίου ὁ Γάστων Δερός ἔλαβε γνωριμίαν τοῦ κυρίου καὶ τῆς δεσποινίδος Ρισόν, τῷ ἐπαρουσίασε μετὰ θερμῶν συστάσεων νεανίαν τινὰ, τὸν ὁποῖον ἡ χάρις τῆς Ἐμμελίνας τὸν ἐξέπληξεν. Ἦτο υἱὸς πλουσίου μεγαλεμπόρου τῆς ὁδοῦ Σαντιέ. Ὁ νέος αὐτὸς ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ρισόν.

Εἶδε πλειστάκις τὴν Ἐμμελίναν, τὴν ἠγάπησε καὶ τέλος τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον. Ἄλλ' αὐτὴ ἠρνήθη.

Ὁ κύριος Ρισόν, ὅστις δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ κόρη του ἔτρεφεν ἔτι πρὸς τὸν Γάστωνον Δερός ἔρωτα τοσοῦτον διακαῆ καὶ ἀθεράπευτον, ἐξεπλήγη πολὺ ἐπὶ τῇ ἀρνήσει ταύτη.

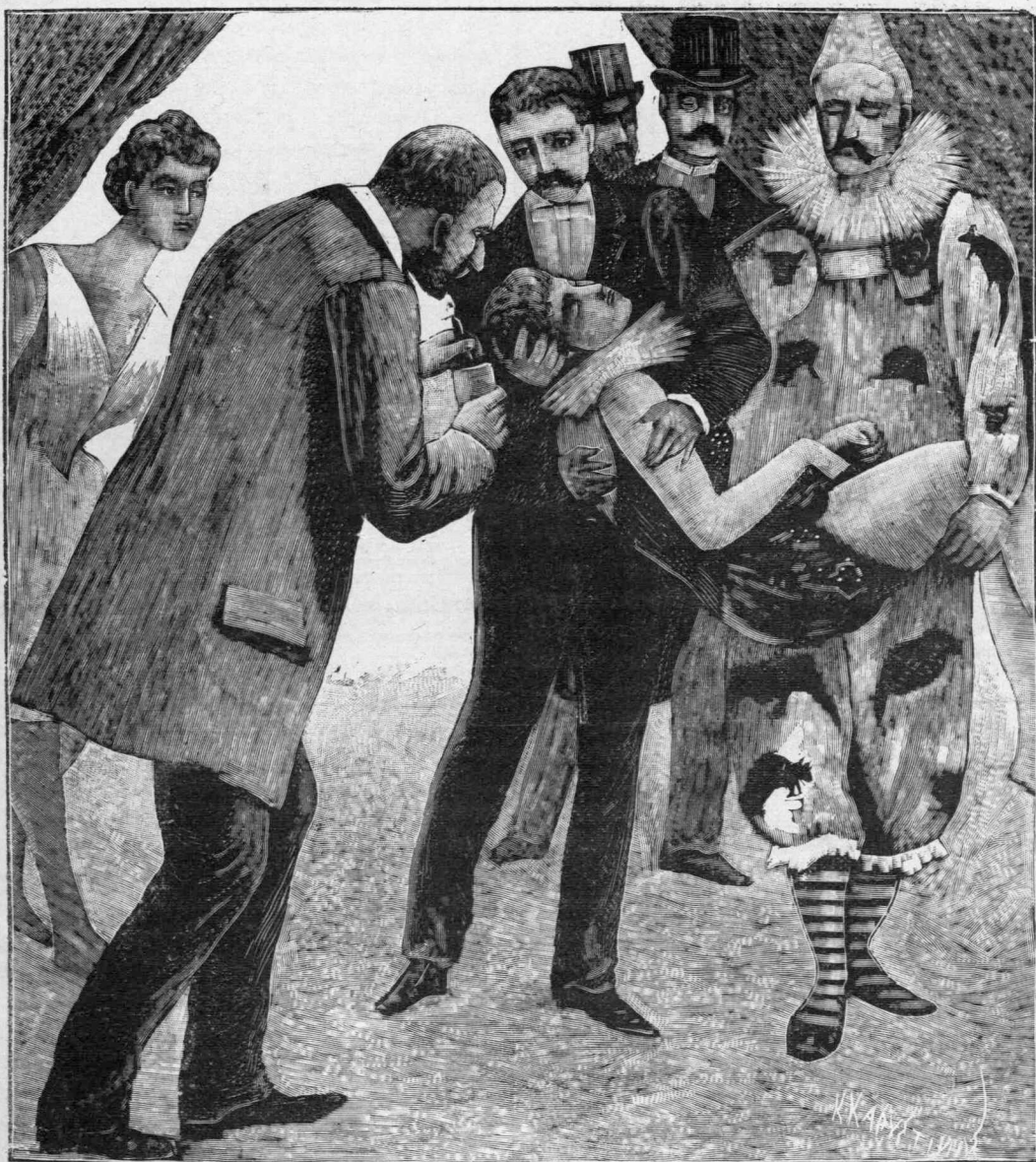
[* Ἔπεται συνέχεια]

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Τὴν ἀπεκόμισαν εἰς τὴν ἐστ' αὐν. (Σελ. 8).

Τέλος, ἔφθασεν. Ὁ ἵππος, ὑπὸ τὴν ρωμακλίαν χεῖρα τοῦ Σάμ, κατέβη καλπάζων τὴν λεωφόρον τῶν Ἡλυσίων Πεδίων μεταξύ τῶν ὄχημάτων τῶν ἐπαναφερόντων ἐκ τοῦ Δάσους φαιδρῶν, διασκεδαστάς.

Εἶτα διέβη τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας, τὴν ὁδὸν Ρίβολι, καὶ τέλος τὸ ἵπποδρόμιον οὐ ἢ πρόσσωψις ἐλεύκαζεν ὅλη ὑπὸ τὴν λάμπην ἠλεκτρικοῦ φωτός, καὶ τὸ ὄχημα ἔστη πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ Δαμβέρτος ἐπήδησε κατὰ γῆς, ἔλαβεν εἰσιτήριο καὶ ἔφθασε πρὸς τὴν θυρίδα.

Ἐν ἡ στιγμῇ εἰσήρχετο, τὸ αἷμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας του.

Μεγάλῃ κραυγῇ, βοῇ ἀνχιδομένη ἀπὸ μυρίων ἀτόμων ἀντήχησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Οἱ ἐπὶ τῆς παραλαβῆς τῶν εἰσιτηρίων ὑπάλληλοι ἀνηγέρθησαν διὰ μιᾶς.

Ὁ Δαμβέρτος ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὑπὸ τὸ κράτος φρικώδους σκέψεως.

Καὶ πάρυτα τὸ πλῆθος ἐξῆλθεν ἐν ἀταξίᾳ, σιωπηλὸν καὶ περίλυπον.

Ἡ μουσικὴ τῆς ὀρχήστρας ἔπαυσεν ἀποτόμως ἐν μέσῳ βραδέως στροβίλου.

Τὰ φῶτα ἐταπεινώθησαν, καὶ τινες γυναῖκες μ' ἐπτωμένα τὰ μέτωπα, ὠχραὶ καὶ ἀσθμαίνουσαι ἔλεγον πρὸς τὸ πλῆθος τῶν συνωστισμένων ἵνα ἐξέλθωσι θεατῶν :

— Σπαρχατικόν, τῇ ἀληθείᾳ.

— "Ό,τι μοι ἀρέσκει.
 — Θά μείνης στό Παρίσι ;
 — Διατί ὄχι ;
 — Σοι παρέχουν βέβαια εισοδήματα ;
 — Τῶνόντι.
 — Καί ποιός ;
 — Τί σ' ἐνδιαφέρει ;
 — Ἐκείνος ποῦ τόν ἄφησες καί ποῦ σοῦ γράφει αὐτή τή στιγμή ;
 — Ἀδιάφορον ἂν ἐκείνος ἢ ἄλλος.
 — Καί ἂν δέν θέλω, ἐγώ ;
 — Ἄν δέν θέλῃς, εἶπεν ἐκείνη περιφρονητικῶς, αὐτό εἶνε εἰς λόγος περιπλέον.
 — Ἦσο διαφορετική ἄλλου. Τό Παρίσι σέ κατέστρεψε. Πρόσεχε νά μείνης ἐδῶ, ἀλλ' ὄχι ὅπως σὺ τὸ ἐννοεῖς.
 Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὠραίους τῆς ὤμου.
 — Ἀπέλει, εἶπε, φώναζε, μοι εἶνε ἀδιάφορον φόνευσόν με, ἂν θέλῃς, ἀλλ' ὅσον ὁ καιρός παρέρχεται, τόσω μᾶλλον σέ ἀποστρέφομαι. Ἐὰν ἐδίσταζον ἀκόμη, θά μ' ἐπειθες...
 — Ἀλλὰ δέν διστάζεις ;
 — Ὅχι.
 — Πότε θά μ' ἀφίσης ;
 — Τίς οἶδεν ; Ἀῦριον ἴσως. Ἡθέλησα νά σέ προειδοποιήσω ... ἐντίμως... Ἡδυνάμην νά ἐσιώπων... νά ἐφρευγον...
 Ἐκείνος ἐμεινεν ἐμβρόντητος.
 — Τόσο γρήγορα ; ἐτραύλισε.
 — Ναί... ἀπεφασίσθη... ἀπεφασίσθη !
 Ἡ νεάνις ἀπεμακρύνθη, τὰς δύο χεῖρας στηρίζουσα ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν, εὐθυτηνῆς τὴν κεφαλὴν, ἀποφασιστική, χαιρετῶσα διὰ μειδιήματος τοὺς περὶ αὐτὴν σπεύδοντας.
 Οὐδέποτε ἦτο ὠραιότερα.
 Ἡ ἐσωτερικὴ συγκίνησις τῆ ἀνεβίβαζεν ἐπὶ τοῦ προσώπου παροδικὴν ἐρυθρότητα.
 Ἀπώλεσεν ὅλα τὰ συνήθη τῆς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ συναισθήματα καὶ ἀπεκατέστη ὠραῖον ἔμφυχον ἄγαλμα.
 Οὐδέποτε ὁ Ἴσπανὸς τὴν εἶχε ποθῆσει ὅσον τώρα καὶ ἐφλέγετο δι' αὐτὴν τόσον, ἐν ἡ στιγμῇ ἐμέλλε νά τὴν ἀπολέσῃ !
 Ὁ βαρῶνος Βιλλῆς, ἐξωκειωμένος ἤδη, κατόπιεν γεύματος εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καφενεῖον, τὴν ἐθλίβεν ἐκ τοῦ πλησίον.
 Τῷ εἶπεν ἐπιδεικνύουσα τοὺς ὠραίους τῆς ὀδόντας, ἐν εἰρωνικῷ μειδιήματι :
 — Σπεύσατε νά με θιαυμάσετε, διότι αὔριον δέν θά μὲ βλέπετε πλέον !
 — Εἶνε δυνατόν ;
 — Εἶνε βέβαιον.
 — Θά μᾶς ἀρνηθῆτε ;
 — Οἶμοι !
 Ὑψώθη μέχρι τοῦ ὠτός του ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν τῆς ποδῶν τῶν περιδεδεμένων δι' ἀπλαζωτῶν ὑποδημάτων καὶ τῷ διεθίβασε λέξεις τινὰς ἃς ὁ Γκομέζ δέν ἤκουσεν.
 Ὁ βαρῶνος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς με ὕψος ἐκπληκτον καὶ ἐπτοημένον :
 — Καί σὺ ἐπίσης ! εἶπεν. Εἶνε ἀλγεινόν, λόγον τιμῆς ! Ἀστείζουσαι !
 — Ὅχι !
 Συμφορὰ ! Ἐγένετο ἄφαντος !
 Μία διαπρεπὴς ἱππεύτρια ἀπεσύρετο τοῦ ἵπποδρομίου συνουδευομένη ὑπὸ ἐπευφημιῶν.
 — Ἡ σειρὰ σου, εἶπε τραχέως ὁ Γκομέζ θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς συντρόφου του.
 Τῇ ἐπέδειξε τὴν κατὰφωτον αἰθουσαν.
 Ἐβρίθε κόσμου. Οὐδεμία θέσις ἦτο κενή.
 — Σέ προσκαλοῦσι, Ρέντζα, εἶπε. Δέν ἀγαπᾷς λοιπὸν πλέον τὸ ἔργον σου ;
 — Εὐρίσκω ἄλλο καλλίτερον, ἀπήνητησεν ἀδιαφόρως.
 — Καί δι' ἐμέ, δέν λυπεῖσαι ;

— Κάμνεις πάντα τρόπον ἵνα καθίστασαι ἐπὶ μᾶλλον μισητός.
 — Καί διὰ τὴν Ζουάνναν.
 — Ἀπεσύρθη τῆς σκηπῆς. Τὴν μιμοῦμαι.
 — Δέν θά σέ ἴδωμεν πλέον ;
 — Θά εὖρης ἄλλους νά τυραννῆς.
 — Τὸ ἀπεφάσις ;
 — Πληρέστατα.
 — Τίποτε δέν θά σέ μεταπίσῃ ;
 — Τίποτε, ἔδωκα τὸν λόγον μου. Ὅπου θά ἦναι ἡ Ζουάννα, ἐκεῖ θέλω νά ἦμαι, ἐννοεῖς ; Ἐκείνην μόνην ἔχω, γνωρίζεις καλῶς.
 — Ἄν σέ παρεκάλουν, γονυπετής ; ὑπέλαβεν ἐκείνος φρικιών.
 — Μὲ κουράζεις . . . Πρὸς τί τόση πολυλογία !
 Ἡκούετο ὁ τριγμὸς τοῦ στήνομένου δικτύου, ἐκτεινομένου ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τοῦ ἄλλου ἄκρου, ἀλλὰ στενοῦ, καλύπτοντος μόνον τὸ κέντρον, ἀφίνοντος μέγα κενὸν χαῖνον δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ὡς καὶ περὶ τὰ δύο ἄκρα, πρὸς τὰς εἰσόδους τῶν ἠθοποιῶν καὶ τοῦ κοινού.
 — Αὐτὸ τὸ δικτυον εἶνε βεβαίως λίαν ἐπικίνδυνον, εἶπεν ἡ Λορέντζα. Εὐτυχῶς, εἶνε ἡ τελευταία μου ἡμέρα.
 — Καί ἡ ὑποχρέωσις σου ;
 Ἐκαμε κίνημα ἀδιαφορίας.
 — Εἶνε ἀρκετὰ πλούσιος δι' αὐτά. Ἄν χρειασθῆ νά πληρῶσω, πληρώνει . . .
 Ἐξεφράζετο ἐν ἄκρᾳ γαλήνῃ.
 Ὁ ἰδρὸς ἐστίβεν ἐπὶ τῶν κροτάφων τοῦ Ἴσπανοῦ. Τὸν ἐσπόγγισε μετὰ τὸ μανδύλιόν του.
 Ἡ ὀρχήστρα ἤρχισε παιανίζουσα στρόβιλον τοῦ Μέτρα, μερῶν βραδῶν καὶ ἀπαλόν.
 Ἦτο ὥρα.
 Ὁ Γκομέζ ἠθέλησε κατὰ τὸ σῆμα νά λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Λορέντζας, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸν περίβολον καὶ χαιρετήσῃ τὸ κοινόν.
 Ἐκείνη δὲν ἐφάνη προσέχουσα εἰς αὐτόν, εἰσῆλθε μόνη καὶ ἐχαίρετῆσε τὸ ἐπευφημοῦν πλῆθος.
 Ἦτο ἡ ἐπιτυχία τῆς στιγμῆς.
 Καί, τῇ ἀληθείᾳ, ἦτο ἀξιοθαύμαστος ἐπὶ ρώμῃ, νεότητι, εὐτολμῇ καὶ εὐστροφίᾳ.
 Ἀνητήθη εἰς τὸ σχοινίον ὑπερ τὴν ἀνύψωσε καὶ τείνασα τὸν βραχίονα, ἐπέτυχε τὸ τραπέζιον ἵνα ἀρχίσῃ τὰ γυμνάσια τῆς.
 Ὀλίγον μετέπειτα, ὁ Γκομέζ, ἀπέναντί τῆς καθήμενος, εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον, ἐφαίνετο ἰκετεύων αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός, ἀλλ' ἐκείνη προσεποιεῖτο ὅτι ἐστρεφεν ἀλλαχθῶ τὸ βλέμμα.
 Πάραυτα τὰ δύο τραπέζια ἐταλαντεύθησαν ἐν τῷ κενῷ.
 Ἡ Λορέντζα, διὰ τεραστίων ἀλματῶν, διέτρεχε τὸ ἵπποδρομίον πηδῶσα ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο.
 Ὁ Γκομέζ τὴν ἐδέχετο εἰς χεῖράς του, τὴν ἄφινεν ἐκ νέου καὶ τὴν ἐθλίβεν ὀρμητικῶς, ψιθυρίζων εἰς τὸ οὖς αὐτῆς παρκαλήσεις, εἰς ἃς ἀπηξίου ν' ἀπαντᾷ κἄν.
 Πρὸς στιγμήν, ἐν τινι παύσει, εὐρέθησαν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐστηριγμένοι.
 Ὁ Γκομέζ ἔτριβε τὰς χεῖράς του μετὰ τὸ διὰ ρητινώδους κόψεως ἐφωδιασμένον μανδύλιόν του.
 Ἐστράφη πρὸς τὴν σύντροφόν του.
 — Τὸ ἐσκέφθης καλὰ ; εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκάφου.
 — Διατί ἐρωτᾷς ;
 — Διότι θέλω νά μάθω.
 — Λοιπὸν ! εἶπε προσηλοῦσα ἡρέμα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους τῆς μαύρους ὀφθαλμούς, ἐνθυμοῦ τοῦτο : Μίαν φορὰν ἀφῆκα τὴν Ζουάνναν . . . δέν θά τὴν ἀποχωρισθῶ πλέον !
 Θέλω νά εἶμαι ὅπου καὶ αὐτή . . . σοὶ τὸ εἶπα . . . νά τὴν ἀκολουθῶ παντοῦ . . . εὖρομεν τρόπον . . . Τόσω τὸ χειρότερον !

Οὐδὲν ἐκεῖνος προσέθηκε. Μακρὸς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους του.

Ἦσαν εἰς τὸ τελευταῖον γύμνασμα τὸ προηγούμενον τοῦ πηδῆματος.

Κινδυνωδέστερον τοῦ ἐν τέλει ἄλματος τὸ γύμνασμα αὐτὸ συνίστατο εἰς τὸ ἐξῆς :

Ἡ Ἀορέντζα ὄρμα ἀπὸ τοῦ ἐνός τῶν τραπέζιων, ἐν κινήσει διατελοῦντος, μετὰ διπλοῦ πηδῆματος εἰς χεῖρας τοῦ Γκομές, ὅστις τὴν ἐλίκνιζε πρὸς στιγμὴν καὶ ὡς ἐκ θαύματος τὴν ἐσφενδόνιζεν εἰς τὸ ἄλλο τραπέζιον τὸ ὁποῖον ἐκεῖνη ἔφθανε μετὰ νέον κινδυνώδες ἄλμα.

Αὐτὸ ἦτο τὸ σπουδαιότερον τῶν μερῶν τῆς παραστάσεως.

Ἡ ὀρχήστρα ἐσίγησε.

Θὰ ἤκουέ τις τὸν πτερυγισμόν ἐντόμου περὶ τοὺς λαμπτήρας.

Ἡ νεῆνις ἐξετέλεσεν ἀνεπιλήπτως τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος· ἀλλ' ὅτε ὁ Γκομές τὴν ἐδέχθη εἰς χεῖράς του, ἔτεινε πρὸς τὸ οὖς της καὶ τῆ εἶπε μίαν λέξιν.

Ἐκεῖνη ἐμειδίασε· χαρὰ παράδοξος διεχύθη ἐπὶ τῶν θελητικῶν της χαρακτηριστικῶν, χαρὰ θριάμβου.

Ἐπέτυχεν ὅ,τι ἐπεθύμει.

Τὸ κοινόν, τὰ βλέμματα ἔχων ἐπ' αὐτῶν, εἶδε τὸ μειδίαμα καὶ πάραυτα, διὰ κινήματος ἀποτόμου, ὁ Ἰσπανὸς τὴν ἐσφενδόνισε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἐξετέλεσεν ἐκεῖνη τὸ κινδυνώδες ἄλμα· ἀλλ' ἀντὶ νὰ προσαρτηθῆ εἰς τὸ τραπέζιον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο κατευθυνόμενον πρὸς αὐτήν, οὐδὲ κὰν ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ κατέπεσε παρὰ τὸ ἄκρον τοῦ δικτύου, τὸ ὁποῖον διαρραγέν, ἀφῆκεν αὐτῇ ἐλευθέραν τὴν οἰκὸν μέχρι τῶν ἐδωλίων, ὅπου ἀπέμεινεν ἀκίνητος.

Τότε ἐξ ὄλων ἀνεδόθη ἡ βοή, ἣν ἤκουσεν ὁ Δαμβέρτος εἰς τὸν διάδρομον.

Ἦτο συντετριμμένη, ἀλλ' ἀνέπνεεν ἔτι.

Τὴν ἀπεκόμισαν εἰς τὴν ἐστίαν, μὲ τοὺς ἐπεστρωμένους τοίχους.

Μετὰ πέντε λεπτά, ἡ αἴθουσα ἦτο κενή.

Περὶ τὴν πληγεῖσαν ἕμενον μόνον εἰς ἰατρούς, τινὲς τῶν φίλων της καὶ ὁ Γκομές, ἄγριος, φρικωδῶς πελιδὸς, ἐστηριγμένος πρὸ τῆς θύρας καὶ μὴ τολμῶν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ θῆμά του.

Ἡ ὥραία της ὄψις δὲν εἶχεν ἐκ τῆς πτώσεως παραμορφωθῆ.

Ὁ Δαμβέρτος, διασχίζων τὸ πλήθος, ἔφθασε μέχρι τῆς θησαυροφυλακῆς.

Ὡς ἐκεῖνη τὸν παρετήρησε, τῷ ἔνευσεν.

— Ἦσθε ἐδῶ ; εἶπεν.

— Ἔσπευσα... Δυστυχῆς παιδίον !

— Ὅχι... εὐτυχῆς ἐξ ἐναντίας.

— Πῶς ;

— Ἀπέθανε, δὲν εἶνε ἀληθής ;

— Οἴμοι !

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης... Πάραυτα... εἶπατέ μοι, μὴ ἀπατώμαι, ἰατρέ ;

— Πρέπει νὰ ἐλπίζης.

— Ὅχι.

— Ἐπέδειξε τὸ στήθος της. Ἐκεῖ ἦτο ἡ ἐπιστολή τῆς ἀδελφῆς της.

— Ὁ Γκομές ! εἶπεν ἐκεῖνη διὰ φωνῆς βαθμηδὸν ἀσθενεστέρας.

Ὁ γυμναστής ἐπλησίασεν.

— Ἀνάγκωσον.

Ὁ Ἰσπανὸς ὑπέκυψε καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφρασαν ἀληθῆ φρίκην.

— Ἀπέθανεν ! ἐψιθύρισε.

— Ναί, ὅπου ὑπῆγε, θὰ ὑπάγα ! Σοὶ τὸ εἶπα !...

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Δαμβέρτον :

— Εἰσακούσατε τὸν πόθον μιᾶς θησαυροφυλακῆς καὶ φροντίσατε νὰ μὴ μᾶς χωρίσωσιν ἀλλήλων !

— Σὰς συνίστα πρὸς με, ὑπέλαβεν αὐτός. Ἦλπιζεν ὅτι θὰ ἐγίνεσθε εὐτυχῆς καὶ θὰ ἐγίνεσθε τῶντι.

— Εἶμαι !

Ἐπειράθη νὰ τείνῃ τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Γκομές.

Ἐγονυπέτησεν ἐκεῖνος πρὸ αὐτῆς, ἥτις λιποψυχοῦσα, τῷ ἐψιθύρισε τὰς λέξεις :

— Συγγνώμην καὶ εὐχαριστῶ !

Ἐἶτα ἐψέλλισε μόνον λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους.

Ὁ Δαμβέρτος ἐκράτει τὰς χεῖράς της ἐν ταῖς ἰδικαῖς του.

— Θὰ ἐκτελεσθῶν αἱ θελήσεις σας, τῆ εἶπε. Θὰ ἐνωθῆτε ἐν τῷ τάφῳ.

Τὸν ἠὐχαρίστησε διὰ τοῦ τελευταίου της βλέμματος.

Καὶ αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγένοντο ὑελώδεις· ἡ κεφαλὴ της ἀνετρέπη πρὸς τὰ ὀπίσω· στεναγμὸς ἐξέφυγε τῶν ὠχρῶν της χειλέων.

Ἦτο νεκρά.

Τὴν πρῶτην πρωϊνὴν ὥραν, ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς κλίνης ἐφ' ἧς ἡ ἀδελφὴ της ἐφαίνετο ὑπνώπουσα.

ΛΔ'

Τὸ τελευταῖον κέρδος.

Τὴν μεθεπομένην, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐσπέρα διέχεε τὰς πρώτας σκιάς της ἐπὶ τοῦ ἄλλου τῆς Ζονσέρης, ὄχημά τι ἐπεφάνη εἰς τὸ ἀντίπεραν ἄκρον τῆς λεωφόρου τῆς ἀγούσης εἰς τὸ κιγκλιωτὸν ἔνθα ὁ Δαμβέρτος ἔστη πρὸ εικοσαετίας, ἐπὶ τῇ προσκλήσει τῆς δεσποινίδος Σαρναίου.

Ἡ ἄφιξις τοῦ ὀχήματος περιεμένετο, διότι ἄμα ὡς ἐπεφάνη, ἀνὴρ τις μὲ στολὴν φύλακος καὶ μὲ τὸ σύμβολον τοῦ οἴκου Σαρναίου ἐπὶ τοῦ πιλικίου, ἐξῆλθε τοῦ δώματος καὶ ἠνοιξε τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας.

Ἡ ἄμαξα κατηνύθη εὐθέως πρὸς τὸ κισσοσκεπὲς ἐκκλησιδίον.

Ἐπὶ τῆς ἔδρας, ὁ Ζιλ Πουρσαῖν ἐκάθητο παρὰ τὸν ἠνίοχον.

Τὸ ἄλλος ἐφαίνετο ἔρημον.

Τὸ ὄχημα κατὰ τὴν διάβασίν του δὲν συνήνητσε ψυχὴν ζῶσαν. Ὁ ὄγκος τοῦ πύργου ἐφαίνετο ὑπνώτων ἐν μέσῳ τῶν περιβαλλόντων αὐτὸν ὑδάτων καὶ τῆς χλόης.

Φθάσασα εἰς τὸ ἐκκλησιδίον, ἡ ἄμαξα ἔστη. Ὁ Πουρσαῖν καὶ ὁ ἠνίοχος κατέβησαν.

Δὲν ὑπῆρχον ἐντὸς ταξειδιῶται. Οἱ δύο ἄνδρες ἀπέσυραν ἐξ αὐτοῦ δύο φέρετρα ἐκ δρυὸς καὶ τ' ἀπέθηκον τὸ ἐν παρὰ τὸ ἄλλο, ἐν μέσῳ τοῦ ἐξωκλήσιου ἐπὶ τῶν πλακῶν, αἵτινες μέχρι τοῦδε ἐκάλυπτον τάφον κενόν.

Ἐἶτα ὁ Πουρσαῖν ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, καὶ παραλαβὼν τὸ κλεῖθρον ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ἡ ἄμαξα ἐπέστρεφε διὰ τοῦ κιγκλιωτοῦ, χωρὶς νὰ διαβῆ ἀπὸ τοῦ πύργου.

Δύο ὦραι εἶχον παρέλθει.

Ἐτερον ὄχημα, εἰς δίφρος, μὲ ἵππους ὡς τὸ ἄλλο ἀγοραίους, ἔφθασεν ἐν τάχει διὰ τοῦ ἐρήμου ἄλλου καὶ ἔστη ἐπίσης πρὸ τοῦ ἐξωκλήσιου.

Ἀνὴρ τις πρῶτον κατέβη, εἶτα γυνὴ πενηθοροῦσα, πρὸς ἣν παρέσχε τὴν χεῖρα, εἶτα νεῆνις.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο ὁ Δαμβέρτος· ἡ γυνή, ἡ κόμησσα Βωνοᾶζ, ἡ νεῆνις, ἡ Ἰωάννα Βωδρόυ.

Ὁ ναὸς ἦτο πάντοτε κλειστός, ἀλλ' ἀπὸ τῶν παραθύρων, διὰ μέσου τῶν κισσῶν, λάμπει τινὲς διαλίσθαινον.

Ὁ δίφρος δὲν μετεκινήθη. Ὁ ἠνίοχος ἠράεσθη νὰ ρίψῃ ἐπὶ τῶν καθίδρων ἵππων ἄθλια σκεπάσματα.

Ἡ θύρα τοῦ ἐκκλησιδίου ἠνοιχθη.

Ὁ Πουρσαῖν ἐπεφάνη εἰς τὸ κατώφλιον.

Ἡ κόμησσα τὸν διηρώτησε διὰ νεύματος.

— Αἱ διαταγαὶ σας ἐξετελέσθησαν, εἶπε. Περιμένετε.

Περιεστοιχῆτο ὑπὸ ὑπηρετῶν καὶ πολυτελείας, ἅτινα οὐδὲ κἄν ἐφρανάζετο.

Ἄφου ἐδείπνησε μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις ἤρέσκετο ἀκούων αὐτὴν ἀφηγομένην τὰ τοῦ βίου τῆς, ἔφθασεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γείτονός τῆς, καὶ τὰ πάντα ἐξωμολογήθη.

Οἱ βραχεῖς αὐτοὶ ἔρωτες ἦσαν ὅπως ἀγνοί.

Ὅτε ἐξήγησεν εἰς τὸν Δαμβέρτον τὴν πρὸς τὴν μητέρα του ἐπιστολὴν τοῦ Φραγκίσκου Γκέρν, καὶ τὴν ἀπάντησιν τῆς ἐξαιρέτου γραίας καὶ τῶν ἀδελφῶν του, ὁ πατὴρ ἐστέναξε καὶ εἶπε :

— Δύνασαι λοιπὸν νὰ τοὺς καταστήσῃς εὐτυχεῖς ;

— Δὲν θὰ ἐναντιωθῆτε εἰς τὰ σχέδιά μου ;

Πικρὸν μειδίαμα διέβη τῶν χειλέων του.

Αὐτός, οὐτινος ἡ ζωὴ ἀπωλέσθη ἐξ ἀγρίας προλήψεως, νὰ ἐναντιωθῆ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων !

Μόνον, προσέθηκεν ὅτι ὄφειλε νὰ περιέμενεν ὀλίγον, νὰ ἐτῆρει σιγὴν.

Ἐξήγησεν εἰς τὴν κόρην του ὅτι εἶχε νὰ ἐπιχειρήσῃ ταξείδιον, ταξείδιον ὀλίγον μακρὸν, καθ' ὃ ἐκείνη θὰ ἔμενε μόνη εἰς Φιλύρας, ὑπὸ τὴν τήρησιν θαλαμηπόλου καὶ ὑπηρετῶν πιστῶν καὶ ὅτι αὐτὴ ἔμελλε νὰ ἦτο ἡ τελευταία τῆς δοκιμασίας.

Τὸ ἀπόγευμα ἐξῆλθε μόνος καὶ διέταξε νὰ τὸν ὠδηγήσουν εἰς ὁδὸν Μονταίνιου.

Περιεμέμετο.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἔσχε μακρὰν μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξιν.

Ἡ αὐτοκτονία τῆς Ροζέλλης καὶ ὁ θάνατος τῆς Λορένζης παρήγαγον ἐπὶ τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ βαθεῖαν αἴσθησιν.

Ἀνήγγειλε τὴν ιδέαν ταξιδίου χάριν ἀναψυχῆς καὶ ἐξῆται ἤδη νὰ διασκεδάσῃ πᾶσαν καταβάλλον προσπάθειαν ἵνα ἐλκύσῃ τὴν Καισαρίναν, τὸ ἀρχαῖόν του καὶ πάντοτε ζωηρὸν πάθος, ἐν τῷ ταξιδίῳ του.

Ἄλλ' ἀνεπιτυχῶς !

Ὅσο μᾶλλον ἐνέτεινεν αὐτὸς τὴν ἐπιμονὴν του, τόσο ἡ Καισαρίνα ἐδεικνύετο ἀπηγῆς καὶ φιλοσκομμῶν.

Τὰ αἶτια τῆς αὐτοκτονίας τῆς Ροζέλλης δὲν εἶχον ἀκριβῶς γνωσθῆ, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ ἐμιγνύετο ἐν αὐτῇ τῇ ὑποθέσει, καὶ ἀπαρέσκειά τῆς καὶ εἶδος περιφρονήσεως ἐγεννῶντο δι' αὐτόν, ἀναγκάζοντα αὐτόν ν' ἀπομακρυνθῆ ἐπὶ τινα χρόνον.

Ἐν Παρισίοις εὐκόλως λησμονεῖ τις.

Ἐξ ἄλλου, ἡ πρὸς τὴν σύζυγόν του θέσις τοῦ κόμητος καθίστατο πλέον ἀφόρητος.

Μὲ τί θάρρος θὰ παρουσιάζετο ἐνώπιόν τῆς μετὰ τὴν φρικτὴν καταστροφὴν ἦν ἐκείνη δὲν θὰ συνεχώρει ;

Τί συνέβη μετὰ τοῦ ταγματάρχου Καμπεϋρόλ καὶ τοῦ Δαμβέρτου :

Ὅποια ἐπονείδιστος ἐξαγορὰ συνεφωνήθη ;

Ὅθ' ἡ εἰδωμὴν ἀργότερον.

Ἄμα ὡς ὁ Δαμβέρτος ἐξῆλθε τοῦ δικατηματός του, ὁ δόκτωρ ἔτριψε τὰς χεῖρας μετ' ἐνεργητικότητος.

Ἡ συμβᾶσα διαπραγματεύσεις τῷ προσεμεῖδία.

Ὅθ' ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ τελευταία, ἀλλ' ἔπειτα ἠδύνατο ν' ἀπεσύρετο ἔχων ἡσφαλισμέναις τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατός του.

Ἐγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν φίλον του Βωνοᾶζ, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἦτο σύντομος :

« Φίλιτάτέ μου κόμη,

» Ἐλθετε λοιπὸν νὰ προγευματίσωμεν ὁμοῦ. Σᾶς προσκαλώ, ἂν καὶ δὲν ἀρμόζει εἰς πτωχὸν ὅποιος εἶμαι ἐγώ, νὰ προσκαλῆ ἑκατομμυριούχους ὡς σεις.

» Ἄλλ' ἡ κατάπτωσις σας μὲ ἀνησυχεῖ καὶ θέλω νὰ σας ἀποδώσω τὴν εὐθυμίαν, σατανᾶ !

» Θράσος, πάντοτε θράσος !

» Σᾶς περιμένω εἰς τοῦ Δουρᾶνδου, τὴν μεσημβρίαν.

Ὁ φίλος σας

» ΚΑΜΠΕΥΡΟΛ.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Δαμβέρτος ἔσχε δευτέραν συνδιάλεξιν συνεχιζουσαν τὴν τοῦ Καμπεϋρόλ, μετὰ τῆς Καισαρίνης ἤδη.

Συνωμίλησαν ἐπὶ μακρὸν.

Ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο ἐφ' ἀμάξῃ, εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, διὰ μέσου ἐρήμων ὁδῶν.

Ἡ Καισαρίνα ἦτο ὀξύθυρος.

Ταχέως ἠννόησε τὸ πρόσωπον, ὃ τῇ προέτεινον νὰ ὑποδυθῆ.

Ἐδέχθη ἀναμφιβόλως, διότι, ἐγκαταλίπων αὐτὴν ὁ Δαμβέρτος, διέβη ἀπὸ τοῦ Καμπεϋρόλ, εἰς ὃν ἀφῆκεν ἐντὸς φακέλου τὴν βραχυτάτην ἀλλ' ἐναργεστάτην αὐτὴν ἔκφρασιν : « Ἐγένετο ».

Τὴν προίαν τῆς ἐπαύριον ἀπῆλθε πρὸς ἀγνωστον αἰεθθυνοσιν.

Προηγουμένως ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν ἰσχυρὸν ἠνίσχον, τὸν πιστόν του Σάμ.

Τῷ ἐπέδειξε τὴν κόρην του λέγων :

— Ὅθ' ἡ ἐπαγρυπνῆς !

— Νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἀναχωρήσατε ἡσυχος.

Ἐγένετο ἄφαντος.

Αἱ εἰδικαὶ ἐφημερίδες ἀνήγγειλλον ὅτι ἐπεβιβάσθη ἐν Χάβρη τοῦ ὑπερωκεανείου πλοίου « Νορμανδίας », ἀπεργόμενος εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐπέδειξε τοῦτο πρὸς τὸν Βωνοᾶζ, αἰσθανθέντα ἐπὶ τῇ εἰδήσει πραγματικὴν εὐχαρίστησιν.

Ἄλλ' αἱ ἐφημερίδες καὶ αἱ ναυτικαὶ ἔτι, ὑπόκεινται πολυλάκις εἰς πλάνας.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, ἡ κόμησσα Βωνοᾶζ, ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς τῆς ὁδοῦ Φραγκίσκου Α', βεθυθισμένη εἰς τὸ πένθος τῶν σκέψεών τῆς, ἐλάμβανε τὰς ἐξῆς λέξεις παρὰ τοῦ φίλου τῆς :

« Ὀλίγαις ἔτι ἡμέραις καὶ ἡ τύχη ἡμῶν θὰ ἀποφασισθῆ. Ἐλπίζε. »

« Γ. Δ. »

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΠΑΤΗΡ

Α'

Ταξείδιον πρὸς ἀναψυχὴν.

Ἡ Κατ' εὐθεῖαν ἀμαξοστοιχία τοῦ Βορῶ ἀίσχιζε τὴν μετὰ Παιρισίων καὶ Ὠθραὶ γραμμὴν.

Δύο ταξιδιώται ἔμενον μόνοι, νοηλῶς ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ.

Ὁ εἰς τούτων ἦτο ὁ κόμης Βωνοᾶζ, λίαν περίφροντις, σύνοφρος, ἐμμανῆς μᾶλλον ἢ τεθλιμμένος διὰ τὸν θόρυβον, ὅστις ἐγένετο περὶ τὸ ὄνομά του.

Τὴν σήμερον, μὲ τὸν τύπον καὶ τοὺς ρεπόρτερ αὐτοῦ, (ἡ πευθίμας, ὡς εὐηρεστήθησαν τινες παρ' ἡμῖν νὰ τοὺς ἐξεληλησίωσιν), οὐδὲν σκάνδαλον δύναται ν' ἀποκρυβῆ καὶ μὲ τὸν θάνατον τῆς Ἰωάννας καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Λορένζας, τὸ ὄνομα τοῦ Βωνοᾶζ εἶχεν ὑπὸ προδοτικὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα παρὰ τὸ εἰς ὅλων τὴν γνῶσιν.

Ὁ Βωνοᾶζ ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐγκαταλίπη τοὺς Παρισίους.

Τὸ πᾶν ἄλλως εἰς τοῦτο τὸν ὄθει.

Ἐν πρώτοις ἦτο αὐτὸ μέσον ἵνα μὲ τὸν κικρὸν ὁ θόρυβος κατηνάζετο.

Ἐπειτα οἱ φίλοι του, οἱ γνώριμοί του μᾶλλον, αἰτίως ὡς

ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΔΕ ΑΜΙΤΣΙΣ

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ὁ Δὸν Ζουὰν Βατίστας τοῦ Τολέδου ἤρχισε τὸ ἔργον, ἔφερε δ' αὐτὸ εἰς πέρας ὁ Χερρέρας. Αἱ ἐργασίαι διήρκεσαν ἔτη εἴκοσι καὶ ἓν.

Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν Φιλίππου τοῦ Β', τὸ κτίριον ἰδρύθη ἐν σχήματι ἐσχάρας, ἵνα ἀναπολῆ τὸ μαρτύριον τοῦ ἀγίου Λαυρεντίου. Τὸ σχέδιον αὐτοῦ εἶνε παραλληλόγραμμον ὀρθογώνιον. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας ἐγείρονται τέσσαρες μεγάλοι τετραγωνικοὶ πύργοι, ὧν αἱ στέγαι ἀπολήγουσιν εἰς ὀξείαν κορυφὴν καὶ οἱ ὅποιοι παριστάνουν τοὺς πόδας τῆς ἐσχάρας.

Ὁ ναὸς καὶ τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως ἐγείρονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους καὶ παριστάνουν συμβολικῶς τὴν λαβὴν τῆς ἐσχάρας, τὰ δὲ ἐσωτερικὰ οἰκοδομήματα, τὰ συνεννοῦντα τὰς δύο μακροτέρας πλευράς, τὰ ἐγκάρσια διαχωρίσματα αὐτῆς.

Ἄλλα μικρότερα οἰκοδομήματα ἐγείρονται ἐξῶθεν τοῦ παραλληλογράμμου, εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου ἀπόστασιν, κατὰ μῆκος τῆς μιᾶς ἐκ τῶν μεγάλων καὶ τῆς μιᾶς ἐκ τῶν μικρῶν πλευρῶν καὶ σχηματίζουν δύο μεγάλας πλατείας. Ἀπὸ τὰς ἄλλας δύο πλευράς εἶνε οἱ κήποι.

Προσόψεις, πύλαι, πρόδομοι καὶ πάντα τὰ λοιπὰ εἶνε ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸν ρυθμὸν τοῦ κτιρίου καὶ εἶνε περιττὸν νὰ ἐπισωρεύσω περιγραφὰς ἐπὶ περιγραφῶν.

Τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως εἶνε μεγαλοπρεπέστατον, καὶ πρέπει νὰ τὸ ἴδῃ τις, διὰ νὰ μὴ ἀναμίξῃ ἔπειτα ἀνομοίας ἐντυπώσεις, πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὸ μοναστήριον καὶ εἰς τὸν ναόν. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο καταλαμβάνει τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν τοῦ κτιρίου. Τινὲς τῶν αἰθουσῶν αὐτοῦ εἶνε πλήρεις εἰκότων, ἄλλαι ἔχουν τοὺς τοίχους κεκαλυμμένους ἀπὸ τοῦ δαπέδου μέχρι τοῦ θόλου διὰ ταπήτων, παριστάνων ταυρομαχίας, χοροὺς ἔθνικους, παιγνίδια, ἐορτάς, ἰσπανικὰ ἔθνη, σχεδιασθέντα ὑπὸ τοῦ Γκόγια καὶ ἄλλαι εἶνε βασιλικῶς διασκευασμέναι καὶ ηὔρεσις.

Τὸ δάπεδον, αἱ θύραι, τὰ παράθυρα καλύπτονται ὑπὸ θαυμασίων ψηφιδωτῶν καὶ ἐξαισίων ἐπιχρῶσεων κοσμημάτων. Ἄλλ' ἐξ ὅλων τῶν αἰθουσῶν ἡ μάλιστα ἀξιοσημείωτος εἶνε ἡ τοῦ Φιλίππου Β'. Μάλιστα κελεύει ἡ αἴθουσα, γυμνὴ καὶ παγερὰ, μετὰ μίαν κλίνην ἐντὸς τοῦ τοίχου, συγκοινωνοῦσαν μετὰ τοῦ βασιλικῶν εὐκτηρίου τοῦ ναοῦ, εἰς τρόπον ὥστε ἀπὸ τῆς κλίνης, ἔχων τὰς θύρας ἀνοικτάς, δύναται τις νὰ βλέπῃ τὸν ἱερὰ ἱεροουργῶντα.

Φίλιππος ὁ Β' ἐκοιμήτο ἐν τῷ κελείῳ ἐκείνῳ, ἐν αὐτῷ διήλθε τὴν τελευταίαν ἀσθενείαν του, καὶ ἐν αὐτῷ ἀπέθανε. Σώζονται δὲ ἀκόμη εἶδρα τινὲς τὰς ὁποίας μετεχειρίζετο, δύο ξύλινα σκευὴ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστήριζε τὴν ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος καταθασανίζομένην κνήμην αὐτοῦ καὶ ἐν γραφεῖον. Οἱ τοῖχοι εἶνε λευκοί, ἡ ὄροφὴ λεῖα καὶ ἄνευ κοσμημάτων, τὸ δάπεδον ἐξ ὀπτοπλίνθων.

Ἄφου ἴδῃτε τὸ ἀνάκτορον, ἐξέρχεσθε τοῦ κτιρίου, διασχίζετε τὴν πλατεῖαν καὶ εἰσέρχεσθε πάλιν ἀπὸ τὴν κυρίαν πύλην.

Εἰς φύλαξ σὰς παρακολουθεῖ, διέρχεσθε εὐρὺ προαύλιον, εὐρίσκεσθε εἰς τὴν αὐλὴν τῶν βασιλέων. Ἐκεῖ δύνασθε νὰ λάβετε ἰδέαν τινὰ τῶν κολοσσιαίων διαστάσεων τοῦ κτιρίου.

Ἡ αὐλὴ κλείεται πανταχόθεν ὑπὸ τοίχων. Ἀπὸ τὴν ἀπέναντι τῆς θύρας πλευρᾶν εἶνε ἡ πρόσψις τοῦ ναοῦ.

Ἐπὶ εὐρείας κλίμακος ἀνυψοῦνται ἐξ ὑπερμεγέθους δορικοί στύλοι, ἕκαστος τῶν ὁποίων ὑποβάσταζει μέγα βάθρον καὶ ἕκαστον βάθρον ἐν ἄγαλμα.

Εἶνε ἐξ κολοσσιαία ἀγάλματα τοῦ Βαττίστα Μονέγγρου

παριστάνοντα τὸν Ἰωσαφάθ, τὸν Ἐζεχὴλ, τὸν Δαβὶδ, τὸν Σολομῶντα, τὸν Ἰωσοῦ, τὸν Μανασσῆν.

Τὸ προαύλιον εἶνε λιθόστρωτον, ὑγρὸν, καλυπτόμενον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ γλόφῃς. Οἱ τοῖχοι φαίνονται ὡς βράχιοι κομμένοι διὰ σκαπάνης. Τὸ πᾶν εἶνε σκληρὸν, στερεόν, βαρὺ καὶ παρέχει φανταστικὴν ὄψιν τιτανώδους κτιρίου, γεγλυμμένον ἐπὶ λιθίνου ὄρους καὶ ἀψηφοῦντος τὰς δονήσεις τῆς γῆς καὶ τοὺς κερανοὺς τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ ἀρχίζει τις νὰ ἐννοῇ τί εἶνε τὸ Ἐσκουριάλιον.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ εἶνε μελαγχολικὸν καὶ γυμνόν. Τέσσαρες ὑπερμεγέθεις κίονες ἐκ φαίου γρανίτου ὑποστηρίζουν τὸς θόλους, ὧν τὰς τοιχογραφίας ἔχει γράψῃ ὁ Λουκάς Ἰορδανός· πλησίον τοῦ μείζονος βωμοῦ, γεγλυμμένον καὶ ἐπιχρῶσιμὸν κατὰ τὸν ἰσπανικὸν τρόπον, εἰς τὰ μεσόστυλα δύο βασιλικῶν εὐκτηρίων, φαίνονται δύο συμπλέγματα ὀρειχθλίων ἀγαλμάτων γονυκλινῶν, μετὰ τὰς χεῖρας συνηνωμένης πρὸς τὸν βωμόν. Δεξιὰ Κάρλος ὁ Ε', ἡ αὐτοκράτειρα Ἰσαβέλλα καὶ τινες πριγκίπισσαι, ἀριστερὰ Φίλιππος ὁ Β' μετὰ τὰς συζύγους του.

Ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ ναοῦ, περὶ τοὺς τριάκοντα πόδας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, εἰς τὸ βάθος τοῦ μείζονος νάρθηκος, ἐγείρεται ὁ χορὸς μετὰ δύο σειράς ἐδρῶν κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, ἀπλοῦ σχεδίου.

Ἐν τῇ γωνίᾳ, πλησίον μυστικῆς τινος θύρας, κεῖται ἡ ἔδρα, τὴν ὅποιαν κατεῖχε Φίλιππος ὁ Β'. Διὰ τῆς θύρας ἐκείνης ἐλάμβανε τὰς ἐπιστολάς καὶ πᾶσαν ἄλλην κατεπεύγουσαν εἰδήσιν ἢ πληροφορίαν, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνωνται τι οἱ ψάλλοντες εἰς τὸν χορὸν ἱερεῖς.

Ὁ ναὸς οὗτος, ὅστις ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὅλον κτίριον, φαίνεται πολὺ μικρὸς, εἶνε οὐδὲν ἧττον εἰς τῶν μεγαλειτέρων ναῶν τῆς Ἰσπανίας καὶ μολονότι φαίνεται ὥσον ἐστερημένος κοσμημάτων, περικλείει ἀπείρους θησαυροὺς μαρμάρου, χρυσοῦ, λειψάνων ἀγίων, εἰκότων, τοὺς ὁποίους κρύπτει ἐν μέρει τὸ σκότος καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφαιρεῖ τὴν προσοχὴν ἡ θλιβερὰ ὄψις τοῦ κτιρίου.

Ἐκτὸς τῶν χιλιᾶδων καλλιτεχνημάτων, τὰ ὁποῖα βλέπει τις εἰς τοὺς σηκοὺς, εἰς τοὺς παρακειμένους τῷ ναῷ θαλάμους, εἰς τὰς κλίμακας, τὰς ἀγοῦσας εἰς τὰ ὑπερῶα, ὑπάρχει ἐν τινι διαδρόμῳ, ὀπισθεν τοῦ χοροῦ, ἐν λαμπρῶν ἀγάλματι, παριστάνον τὸν ἐσταυρωμένον, ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, τοῦ Μπενβενούτου Τσελίνου, μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: *Benvenutus Zelinus, civis florentinus facebat 1562.* (Μπενβενούτος Τσελίνος ἐκ Φλωρεντίας ἐποίησε 1562.)

Εἰς ἄλλα μέρη ὑπάρχουν εἰκόνες τοῦ Ναβαρρέτου καὶ τοῦ Χερρέρας. Ἄλλὰ πᾶν συναίσθημα θαυμασμοῦ καταπνίγεται ὑπὸ τοῦ συναίσθηματος τῆς θλίψεως.

Τὸ χρῶμα τῶν λίθων, τὸ ἀμφίβολον φῶς, ἡ βαθεῖα σιγὴ, ἡ ὅποια σὰς περιβάλλει, ὠδηγεῖ ἀκαταπαύστως τὰς σκέψεις σας εἰς τὴν ὑπερμεγέθη ἔκτασιν, εἰς τὰς ἀγνώστους κρύπτας, εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ κτιρίου καὶ δὲν σας ἐπιτρέπει νὰ ἀπολύσετε καὶ νὰ θαυμάσετε. Ἡ θέα τοῦ ναοῦ ἐκείνου διεγείρει ἐν ὑμῖν αἴσθημά τι ἀνεκφράστου ἀνησιγίας. Δύνασθε νὰ μαντεύσετε, καὶ ἐὰν δὲν τὸ γνωρίζετε, ὅτι περίξ τῶν τοίχων ἐκείνων, ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως, δὲν ὑπάρχει ἡ γρανίτης, σκότος καὶ σιγὴ.

Χωρὶς νὰ βλέπετε τὸ ἀπέραντον κτίριον τὸ αἰσθάνεσθε.

Αἰσθάνεσθε ὅτι εὐρίσκεσθε ἐν τῷ μέσῳ πόλεως ἀκατοκλήτου.

Ἐπιθυμείτε νὰ ἐπιταχύνετε τὸ βῆμα διὰ νὰ τὴν ἰδῆτε ταχέως, διὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε τοῦ ἐφιάλτου τοῦ μυστηρίου ἐκείνου, διὰ νὰ ἀναζητήσετε, ἐὰν ὑπάρχει που, τὸ ζωηρὸν φῶς, τὸν θόρυβον, τὴν ζωὴν.

Ἀπὸ τὸν ναόν, διὰ μέσου γυμνῶν τινῶν καὶ ψυχρῶν θαλάμων καταβαίνειτε εἰς τὸ σκευοφυλακεῖον, εὐρεῖαν θολωτὴν αἴθουσαν, τῆς ὁποίας εἰς ὀλόκληρος τοῖχος κατέχεται ὑπὸ σκευθῆκων ἐκ λεπτοτάτου καὶ ποικιλόχρου ξύλου, ἐντὸς τῶν ὁποίων φυλάσσονται τὰ ἱερὰ κοσμήματα.

Ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοίχου ὑπάρχει σειρά εἰκόνων τοῦ Ριθέρα, τοῦ Ἰορδανοῦ, τοῦ Ζουρβαράν, τοῦ Τιντορέττου καὶ ἄλλων ζωγράφων Ἰταλῶν καὶ Ἰσπανῶν. Εἰς τὸ βάθος δὲ ὑπάρχει ὁ περίφημος βωμὸς τοῦ Ἁγίου σχήματος μετὰ τὴν διασημοτάτην εἰκόνα τοῦ ἀτυχοῦς Κλαυδίου Κοέλλου, ὅστις ἀπέθανεν ἐκ λύπης ἐπὶ τῇ προσκλήσει τοῦ Λουκᾶ Ἰορδανοῦ εἰς τὸ Ἐσκουριαλίον.

Ἡ ἐκ τῆς εἰκόνος ταύτης παραγομένη ἐντύπωσις εἶνε ἀληθῶς ὑπερτέρα πάσης φαντασίας. Παριστᾷ διὰ προσώπων φυσικοῦ μεγέθους τὴν λιτανείαν, ἡ ὁποία ἐγένετο διὰ νὰ τεθῆ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐκείνῃ θέσει τὸ Ἁγιον σχῆμα

Ἐξωγραφῆθησαν ἀκριβῶς τὸ σκευοφυλακεῖον ἐκεῖνο καὶ ὁ βωμὸς, ὁ ἠγούμενος γονυκλινῆς ἐπὶ τῆς κλίμακος μετὰ τὴν ἁγίαν μεταληψὴν καὶ τὴν φυλάττουσαν αὐτὴν θήκην εἰς τὰς χεῖρας, περίξ αὐτοῦ οἱ διάκονοι, ἀπὸ τὸ ἐν μέρος Κάρλος ὁ Β', γονυκλινῆς, παρεκῆ μοναχοί, κληρικοί, ἱερότροφοὶ καὶ ἄλλοι πιστοί.

Τὰ πρόσωπα εἶνε τόσον ζωηρὰ καὶ ἐκφραστικά, ἡ διοπτική τόσον ἀληθής, οἱ χρωματισμοί, αἱ σκιαί, τὸ φῶς τόσον ἐπιτυχή, ὥστε ὅταν τὸ πρῶτον εἰσέλθετε εἰς τὸ σκευοφυλακεῖον ἐκλαμβάνετε τὴν εἰκόνα ἀντὶ κατόπτρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου βλέπετε κατ' ἀντανάκλασιν θρησκευτικὴν τινα ἱερουργίαν τελουμένην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐν τῇ παρακειμένη αἴθουσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἐξαφανίζεται ἡ ἀπάτη ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ μένει αὐτὴ ὡς πρὸς τὸ βάθος τῆς εἰκόνος καὶ πρέπει πράγματι νὰ πλησιάσετε μέχρις οὗ σχεδὸν ἐγγίσσητε αὐτὴν διὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι ἐκεῖνο δὲν εἶνε ἄλλο σκευοφυλακεῖον ἀλλὰ ὀθόνη ἐξωγραφημένη.

Κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς συρρέουν οἱ προσκνηταὶ ἡ ὀθόνη αὕτη ἀνασύρεται κυλινδρουμένη καὶ ἐν τῷ μέσῳ μικροῦ τινὸς σηκοῦ ἐμφανίζεται ναῦδριον ἐξ ἐπιχρύσου ὀρειχάλκου ἐντὸς τοῦ ὁποίου φαίνεται πολυτίμος θήκη περικλείουσα τὴν ἁγίαν μεταληψὴν καὶ κοσμουμένη διὰ δέκα χιλιάδων πολυτίμων λίθων, ἤτοι ρουμπινίων, ἀδαμάντων, ἀμεθύστων, λυχνιτῶν, διατεθειμένων ἐν σχήματι ἀκτίνων, αἵτινες θαμβόουν τὴν ὄρασιν.

[Ἐπετα συνεχῆς].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΙΕ

Ο ΔΙΠΛΟΥΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Τι καθιστᾷ τὴν ξανθὴν Ἐδβίγην τόσον μελαγχολικὴν; διατί κάθηται ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν, τὸν πώγωνα στηρίζουσα ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατος, σκυθρωπὴ ὡς ἡ ἀπελπισία, ὠχρὰ ὡς τὸ ἀλαβάστρινον ἄγαλμα, τὸ κλαῖον ἐπὶ τάφου;

Ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ βλεφάρου τῆς χονδρὸν δάκρυ κυλίστα ἐπὶ τῆς παρεῖας τῆς, ἐν μόνον, ἀλλὰ μηδέποτε στερεῶον ὅπως ἡ ἄνωθεν βράχου πίπτουσα ἀέννος σταγὼν ὕδατος φερίζει ἐπὶ τέλους τὸν γρανίτην, τὸ μόνον αὐτὸ δάκρυ, πί-

πτον διηνεκῶς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ἀπέληξεν εἰς τὸ νὰ τὴν διατρύπησιν.

Ἐδβίγη, ξανθὴ Ἐδβίγη, δὲν πιστεύεις πλέον εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν γλυκὺν Σωτῆρα;

Ἀμφιβόλλεις διὰ τὸ ἔλεος τῆς Παναγίας Παρθένου Μαρίας;

Διατί φέρεις ὀλονὲν ἐπὶ τοῦ στήθους σου τὰς μικρὰς σου διαφανεῖς χεῖρας, τὰς ἰσχνὰς καὶ λεπτυνθείσας ὡς αἱ τῶν νυμφῶν τῶν ὄρυμῶν;

Θὰ γίνης μήτηρ; ἦτο ὁ διακαέστερος τῶν πόθων σου ὁ εὐγενὴς σου σύζυγος, ὁ κόμης Λόδβρογ, ἔταξεν ἀργυροῦν βωμόν καὶ χρυσοῦν ἀρτοφόριον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἐθβέρτου, ἂν τῷ ἐγέννας υἱόν.

Ἄλλοίμονον! ἄλλοίμονον! τὴν καρδίαν τῆς πτωχῆς Ἐδβίγης διαπερῶσιν αἱ ἐπτὰ ρομφαῖαι τοῦ ἄλγους; τρομερὸν τι μυστικὸν βαρύνει τὴν ψυχὴν τῆς.

Πρὸ τινῶν μηνῶν, ξένος εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν πύργον; ἦτο φρικώδης θύελλα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα. Τὸ κτίριον ἐσειετο ἐκ θεμελίων, οἱ ἀνεμοδεῖχται ἔτριζον, ἡ πυρὰ ἀνέιδε τὴν φλόγα τῆς ἐν τῇ ἐστία καὶ ὁ ἄνεμος ἐπληττε τὸ παράθυρον ὡς ὄχληρὸς τις ζητῶν νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ ξένος ἦτο ὠραῖος ὡς ἄγγελος, ἀλλ' ὡς ἄγγελος ἀποστάτης.

Ἐμειδία ἠδέως καὶ ἠτένιζεν ἠδέως, καὶ ἐν τούτοις τὸ βλέμμα αὐτὸ καὶ τὸ μειδιάμα σ' ἐπάγωνον ἐκ τρόμου καὶ σοὶ ἐνέπνεον τὴν φρίκην, ἣν αἰσθάνεται τις κλίνων ἐμπροσθεν ἀθύσσου.

Χάρις κακοῦργος, χαυνότης ἄπιστος ὡς ἡ τῆς τίγρεως τῆς ἐνεδρευούσης τὴν λείαν τῆς, συνώδευον ὅλας του τὰς κινήσεις; ἔθελγεν ὡς ὁ ὄφις ὁ προσελκύνων τὸ πτηνὸν διὰ τοῦ βλέμματός του.

Ὁ ξένος αὐτὸς ἦτο αἰδὸς ἡ ὑπόμαυρός του χροιά ἐμαρτύρει ὅτι εἶχεν ἴδει ἄλλους οὐρανοὺς; ἔλεγεν ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῆς Βοημίας, καὶ ἐζῆτει τὴν φιλοξενίαν δι' ἐκείνην μόνην τὴν νύκτα.

Ἐμεινε τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ ἄλλας ὀκτὴ ἡμέρας, καὶ ἄλλας ἀκόμη νύκτας, διότι ἡ καταγιγίς δὲν ἠδύνατο νὰ κατευνασθῇ, καὶ ὁ γηραιὸς πύργος ἐσειετο ἐκ θεμελίων, ὥσει ἡ λαίλαψ ἐζῆτει νὰ τὸν ἐκριζώσῃ καὶ νὰ σφενδονίσῃ τὰς ἐπάλξεις του ἐντὸς τοῦ ρεύματος τοῦ χειμάρρου.

Ἴνα διαλύσῃ τὴν ἐκ τοῦ καιροῦ ἀνίαν, ἐψάλλεν ἀλλοκότους ποιήσεις, αἵτινες συνετάρασσον τὴν καρδίαν καὶ ἐνέπνεον ἰδέας παραφόρους; ἐφ' ὅσον ἐψάλλε, μαῦρος κόραξ ἐστιλβωμένος, λάμπων ὡς ὁ γαγάτης, ἵστατο ἐπὶ τοῦ ὄμου του; ἐκτύπα τὸν ρυθμὸν μετ' ἐξ ἑβένου ράμφος του, καὶ ἔσειε τὰς πτέρυγας ἐν εἰδὲ ἐπιδοκιμασίας.

Ἡ Ἐδβίγη ὠχρὰ, ὠχρὰ ὡς οἱ κρίνοι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης; ἡ Ἐδβίγη ἠρυθρία, ἠρυθρία ὡς τὰ ρόδα τῆς αὐγῆς, καὶ ἀφίετο ἐπὶ τοῦ μεγάλου τῆς ἀνακλίντρου, ἐκλελυμένη, ἡμιθανής, μεθούσα ὥσει ἀναπνεύσασα τὸ ἄρωμα ἀνθέων θανατηφόρων.

Ἐπὶ τέλους ὁ αἰδὸς ἠδυνήθη ν' ἀναχωρήσῃ μικρὸν κυανοῦν μειδιάμα ἐφαίετο τὴν ὄψιν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκτοτε ἡ Ἐδβίγη, ἡ ξανθὴ Ἐδβίγη, κλαίει ἀδιακόπως ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ παραθύρου.

Ἡ Ἐδβίγη εἶνε μήτηρ; ἔχει ὠραῖον τέκνον πάλλευκον καὶ ροδόχρουν.

Ὁ γηραιὸς κόμης Λόδβρογ παρήγγειλε τὸν ἀργυροῦν βωμόν, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν χρυσοχόον χίλια χρυσᾶ νομίσματα ἐντὸς δερματίνου σακκιδίου πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἀρτοφορίου; θὰ γίνῃ εὐρὺ καὶ μέγα καὶ θὰ χωρῇ μεγάλην ποσότητα αἶνου. Ὅστις ἐκ τῶν ἱερέων τὸ κενώσει, θὰ δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι εἶνε γενναῖος εἰσπότης.

Τὸ παιδίον εἶνε πάλλευκον καὶ ροδόχρουν, ἀλλ' ἔχει τὸ μαῦρον βλέμμα τοῦ ξένου. Ἡ μήτηρ καλῶς εἶδε τοῦτο. Ἄ! πτωχὴ Ἐδβίγη! διατί ἐπὶ τοσοῦτον ἠτένισας τὸν ξένον μετὰ τὴν ἄρπαν του καὶ τὸν κόρακά του;...

Ὁ ἐφημέριος βαπτίζει τὸ παιδίον τῷ ἔδωκαν τὸ ὄνομα Ὀλοῦφ, ὄνομα ὠραιοτάτου! Ὁ μάγος ἀνέβη εἰς τὴν ὑψηλότεραν τοῦ πύργου κορυφήν, ἵνα ἐξετάσῃ τὸ ὠροσκόπιόν του.

Ὁ καιρὸς ἦτο διαυγής καὶ ψυχρὸς, ὡς σιαγῶν λυγρὸς ἐχρύσης τοὺς ὀδόντας ὀξεῖς καὶ λευκοὺς· σιερά χιονοσκεπῶν ὀρέων ἐπύχου τὸ ἄκρον τοῦ μανδύου τοῦ οὐρανοῦ· τὰ μεγάλα καὶ ὠχρὰ ἄστρα ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ βαθυκυάνου χρώματος τῆς νυκτός, ὡς ἀργυροὶ ἡλιοί.

Ὁ μάγος ἔφθασεν ἐπάνω, παρετήρησε τὸ ἔτος, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν στιγμήν. Ἐκαμε μακροὺς ὑπολογισμοὺς δι' ἐρευθρᾶς μελάνης ἐπὶ μεμβράνης γεμούσης καθαλιστικῶν σημείων· ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀνέβη πάλιν ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς κορυφῆς, ἐν τούτοις δὲν ἠπατήθη εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς του· ἡ ἐξέτασίς του ἦτο ἀκριβεστάτη· ἀρχίζει ὁμοῦς ἐκ νέου· οὐδὲν ἔκαμε λάθος.

Ὁ μικρὸς κόμης Ὀλοῦφ ἔχει ἀστέρα διπλοῦν, ἓνα πράσινον καὶ ἓνα κόκκινον, πράσινον ὡς τὴν ἐλπίδα, κόκκινον ὡς τὸν ἄδην· εὐνοϊκὸν τὸν ἓνα, τὸν ἄλλον καταστρεπτικόν. Τίς εἶδε ποτὲ παρομοίαν γέννησιν παιδίου ὑπὸ ἀστέρα διπλοῦν;

Μὲ ὕψος σοβαρὸν καὶ μεμετρημένον ὁ μάγος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς λεχῶς καὶ εἶπε βυθίζων τὴν χεῖρά του ἐντὸς τῆς μακρᾶς του γενειάδας:

— Κόμησσα Ἐδβίγη, καὶ ὑμεῖς κόμη Λόδβρογ, δύο ἐπιρροαὶ παρέστησαν τῆς γεννήσεως τοῦ Ὀλοῦφ, τοῦ πολυτίμου σας υἱοῦ: ἡ μία καλή, ἡ ἄλλη κακή· δι' αὐτὸ ἔχει ἓνα ἀστέρα πράσινον καὶ ἓνα ἀστέρα κόκκινον. Διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος διπλῆς εἰμαρμένης: θὰ ἦνε πολὺ εὐτυχὴς ἢ πολὺ δυστυχὴς, ἀγνωστὸν τί ἐκ τῶν δύο ἴσως καὶ τὰ δύο ἁμῶν.»

Ὁ κόμης Λόδβρογ ἀπήντησε πρὸς μάγον: «Ὁ πράσινος ἀστὴρ θὰ ὑπερισχύσῃ.» Ἀλλ' ἡ Ἐδβίγη ἐφοβεῖτο ἐν τῇ μητρικῇ τῆς καρδίᾳ μὴ ὁ κόκκινος ὑπερίσχυεν. Ἐπανέθηκε τὸν πώγωνά ἐπὶ τῆς χειρός, τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατος καὶ ἤρχισε πάλιν κλαίονσα ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ παραθύρου.

Ἀφοῦ ἐγαλοῦχει τὸ τέκνον τῆς, ἡ μόνη τῆς ἐνασχόλησις ἦτο τὸ νὰ θεωρῇ διὰ τῆς ὑέλου τὴν πυκνοτάτην καταπίπτουσαν χιόνα, ὡς ἐὰν ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἐμαδῆθησαν τὰ λευκὰ πτερὰ ὄλων τῶν ἀγγέλων καὶ ὄλων τῶν χερουβείμ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κόραξ διέβαινε πρὸ τῆς ὑέλου κρῶζων καὶ μετακινῶν τὰς ἀργυροεἰδεῖς νιφάδας.

Τοῦτο ἀνεπόλει εἰς τὴν Ἐδβίγην τὸν ἀλλόκοτον κόρακα, τὸν πάντοτε ἰστάμενον ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ ξένου, ὅστις εἶχε βλέμμα τίγρεως, γλυκὺ καὶ θελκτικὸν μειδίαμα ἐχίδνης.

Καὶ τὰ δάκρυα κατέπιπτον ταχύτερον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς εἰς τὴν καρδίαν τῆς, εἰς τὴν διατρυπηθεῖσάν τῆς καρδίαν.

Ὁ νέος Ὀλοῦφ εἶνε παιδίον πολὺ παρὰδοξον. Θὰ ἔλεγε τῆς ὅτι ἐγκλείει ὑπὸ τὸ μικρὸν του λευκὸν καὶ ρόδινον δέριμα, δύο διαφόρου χαρακτῆρος παιδία· τὴν μίαν ἡμέραν εἶνε ἀγαθὸς ὡς ἄγγελος, τὴν ἄλλην κακὸς ὡς διάβολος, δάκνει τὸν κόλπον τῆς μητρός του, καὶ διασχίζει μὲ τοὺς ὄνυχας τὸ πρόσωπον τῆς θαλαμηπόλου του.

Ὁ γηραιὸς κόμης Λόδβρογ, μειδιῶν ὑπὸ τὸν φαιὸν του μύστακα, λέγει ὅτι ὁ Ὀλοῦφ θὰ γίνῃ καλὸς στρατιώτης καὶ ὅτι ἔχει τὸ ἦθος ἀρειμάνιον.

Ὁ Ὀλοῦφ εἶνε τῇ ἀληθείᾳ εἰς μικρὸς ἀφόρητος ταραξίας· ἄλλοτε κλαίει, ἄλλοτε γελᾷ.

Αἱ φαντασιοπληξίαι του δὲν ἔχουν ὄρια, εἶνε ὡς γυνὴ ἰδιοτρόπος· τρέχει ἐδῶθεν καὶ ἐκεῖθεν, σταματᾷ αἴφνης ἀνευ προφανοῦς τινος ἀφορμῆς, ἀφίνει εἰς τὸ μέσον ὅτι εἶχεν ἐπιχειρήσει καὶ μετὰ τὰς ταραχωδεστέρους ἀταξίας, παραδίδεται εἰς τὴν πλέον ἀπόλυτον ἡσυχίαν.

Καὶ ται μόνος, φαίνεται συνδιαλεγόμενος μετὰ τινος ἀοράτου ὑποκειμένου.

Ὅσάκις τὸν ἐρωτῶσι περὶ τοῦ αἰτίου ὄλων του τῶν ἀταξιών, λέγει ὅτι τὸ κόκκινον ἄστρον τὸν ταραττεῖ.

Ὁ Ὀλοῦφ πλησιάζει τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ὁ χαρακτῆρ του καθίσταται βαθμηδὸν ἐπὶ μᾶλλον ἀνεξήγητος.

Ἡ φυσιογνωμία του, καὶ ται τελείως ὠραία, ἐνέχει ἔκφρασιν ἐμβάλλουσιν εἰς ἀνησυχίαν.

Εἶνε ὡς ἡ μήτηρ του ξανθός, μεθ' ὄλων τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς γενεᾶς τοῦ Βορρᾶ, ἀλλ' ὑπὸ τὸ λευκὸν ὡς ἡ χιὼν μέτωπόν του, ὅπερ εἶνε ἀκριβῶς τὸ μέτωπον τῆς ἀρχαίας γενεᾶς τῶν Λόδβρογ, σπινθηρίζει μεταξὺ δύο ξανθῶν βλεφάρων βλέμμα μὲ μακρὰς βλεφαρίδας, βλέμμα γαγάτου, ἐμφυχόμενον ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ ἰταλικοῦ πάθους, βλέμμα βελουδίνου, σκληρὸν καὶ μειλίχιον, ὡς τὸ τοῦ φοιδοῦ τῆς Βοημίας.

Πόσον ταχέως παρέρχονται οἱ μῆνες καὶ μάλιστα τὰ ἔτη! Ἡ Ἐδβίγη ἀναπαύεται τώρα ὑπὸ τὰς ζοφερὰς ἀψίδας τοῦ ὑπογείου τάφου τοῦ Λόδβρογ, παρὰ τὸν γηραιὸν κόμητα, μειδιῶντα ἐν τῷ σαβάνῳ του, διότι δὲν εἶδε τὸ ὄνομά του σθενόμενον.

Τόσον ἐκείνη ἦτο ἡδὴ ὠχρὰ, ὥστε ὁ θάνατος δὲν τὴν ἠλόϊωσεν ἐπαισθητῶς.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ὑπάρχει ὠραῖον ἀγαλμα ἐξῆπλωμένον, ὁ πιστὸς σύντροφος τῶν νεκρῶν. Ὅτι ἡ Ἐδβίγη εἶπε κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ὥραν, οὐδεὶς τὸ γνωρίζει, ἀλλ' ὁ ἱερεὺς ὅστις τὴν ἐξωμολόγει εἶχε καταστῆ ὠχρότερος ἔτι τῆς θνησκούσης.

Ὁ Ὀλοῦφ, ὁ μελαγχροινὸς καὶ ξανθὸς υἱὸς Ἐδβίγης τῆς ἀπηλπισμένης, εἶνε σήμερον εικοσαετής.

Εἶνε δεξιώτατος εἰς τὰς ἀσκήσεις· οὐδεὶς τοξεύει καλλίον αὐτοῦ· βυθίζει τὸ τόξον εἰς τὸ κέντρον τοῦ σκοποῦ· δίχως ἦνία καὶ πτερινιστῆρας δαμάζει τοὺς ἀγριωτέρους τῶν ἵππων. Οὐδέποτε ἠτένισεν ἀτιμωρητῆ γυναικίκα ἢ νεάνιδα· ἀλλ' οὐδεμίαν ἐξ ὅσων τὸν ἠγάπησαν ὑπῆρξεν εὐτυχής.

Ἡ μοιραία ἀνισότης τοῦ χαρακτῆρός του ἐναντιοῦται εἰς πᾶσαν πραγμάτωσιν εὐτυχίας μεταξὺ γυναικὸς καὶ αὐτοῦ.

Ἐπὶ τι μόνον διάστημα αἰσθάνεται πάθος, τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου ἐκείνου τὸν καταλαμβάνει μῖσος.

Ἄλλοτε λέγει: «ὦ λευκὴ παρθένου τοῦ Βορρᾶ, λαμπρὴ καὶ ἀγναὶ ὡς οἱ πάγοι τοῦ Πόλου· βλέμματα πανσελήνου· παρειαὶ βαφόμεναι ὑπὸ τῆς δρόσου τῆς αὐγῆς τοῦ βορρᾶ!»

Καὶ ἄλλοτε κράζει: «ὦ κόραϊ τῆς Ἰταλίας, ξανθαὶ καὶ χρυσιζοῦσαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου! καρδίαι πύριναὶ ἐξστῆθη ὀρειχάλκινα!» Καὶ τὸ πάντων θλιβερώτερον εἶνε, ὅτι ὑπάρχει πλήρης εὐλικρίνεια εἰς ἀμφοτέρας του τὰς ἐπιφωνήσεις.

Οἶμοι! πτωχαὶ τεθλιμμένοι, σκιαὶ θρηνώδεις, οὐδὲ κἄν τὸν μέμφεσθε, διότι γνωρίζετε ὅτι εἶνε δυστυχέστερός σας. Ἡ καρδία του εἶνε γήπεδον καταπατούμενον ἀενάως ὑπὸ τῶν ποδῶν δύο ἀγνωστων ἀντιπάλων, οἵτινες τὸν διαμψίσθητοῦσιν.

Ἐὰν τις μετέβαινεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὑπὸ τὰ πλατέα βελουδίνα φυλλώματα τῆς φυτείας, ὑπὸ τὸν νοσηροῦ πρασίνοῦ χρώματος ἀσφοδελόν, πολλὰς θὰ εὑρίσκε πλάκας ἐγκαταλειμμένας, ἐφ' ὧν ἡ πρωϊνὴ δρόσος χέει μόνη τὰ δάκρυά τῆς. Μίνα, Δόρα, Θέκλα! βαρύνει ἄρα γε πολὺ ἡ γῆ τοὺς λεπτοὺς σας κόλπους καὶ τὰ θελκτικὰ σας σώματα;

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ὀλοῦφ ἐκάλεσε τὸν Δετρίν τὸν πιστόν του ἱπποκόμου· τῷ εἶπεν νὰ ἐτοιμάσῃ τὸν ἵππον του.

— Κύριε, κυτᾶξετε τί χιόνι πέφτει, πῶς ὁ ἀέρας σφυρίζει καὶ λυγίζει τὰ ἔλατα ὡς τῇ γῇ· δὲν ἀκοῦτε μακρὰ τὰ ρυάγματα τῶν λύκων καὶ τοὺς στεναγμοὺς τῶν ἐλάφων;

— Δετρίε, πιστέ μου ἱπποκόμει, θ' ἀποτινάξω τὴν χιόνα ὡς πτερὸν προσκολληθὲν ἐπὶ τοῦ μανδύου· θὰ διαβῶ ὑπὸ τὴν ἀψίδα τῶν ἐλάτων, κλίνων ὀλίγον τὸ λοφεῖον τῆς περικεφαλαίας μου. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς λύκους, οἱ ὄνυχές των θ' ἀπολέσωσι τὴν δύναμίν των ἐπὶ τῆς καλῆς αὐτῆς πανοπλίας, καὶ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ξίφους μου ἀνασκάπτων τὸν πάγον, θ' ἀποκαλύψω εἰς τὸν πτωχὸν ἱπέλαφον, ὅστις τόσον θρηνώδως γυγγύζει, τὴν δροσερὰν καὶ θάλλουσιν χλόην ἣν δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ.»

Ὁ κόμης Ὀλοῦφ δὲ Λοδβρόγ, διότι αὐτὸς εἶνε ὁ τίτλος τοῦ ἀφ' ἧς ὁ γηραιὸς κόμης ἀπέθανεν, ἀναχωρεῖ ἐπὶ τοῦ καλοῦ τοῦ ἵππου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο τοῦ γιγαντίων σκύλων, τοῦ Μούργου καὶ τοῦ Φενρίς, διότι ὁ νεαρὸς ἱππότης μὲ τὰ ξανθὰ βλέφαρα ἔχει συνέντευξιν, καὶ τώρα ἴσως ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ μακροῦ ὄξεος πυργίσκου κλίνει ἐπὶ τοῦ λαξευτοῦ ἐξώστου, μεθ' ὅλον τὸ ψῦχος καὶ τὸν παγετόν, ἢ νεανίς ἀνήσυχος ζητοῦσα νὰ διακρίνη ἐν τῇ λευκότητι τῆς πεδιάδος τὸ λοφεῖον τοῦ ἱππότηου.

Ὁ Ὀλοῦφ, ἐπὶ μεγάλου ἵππου ἐν σχήματι ἐλέφαντος, οὐτινος κεντᾶ διὰ τῶν πτερινιστήρων τοῦ τὰ πλευρά, προχωρεῖ εἰς τὴν πεδιάδα.

Διαβραίνει τὴν λίμνην, ἣν τὸ ψῦχος μετέβαλεν εἰς συμπαγῆ ὄγκον, ἐνθα οἱ ἰχθύες ἀπεκρυσταλλώθησαν, μὲ τὰς πτέρυγας ἠνεωγμένας.

Τὰ τέσσαρα πέταλα τοῦ ἵππου, δι' ἧλων ἐφωδιασμένα, πλήττουσι στερεῶς τῆς λίμνης τὴν ἐπιφάνειαν ὀμίχλην, παραχρυσμένη ἐκ τοῦ ἰδρώτος καὶ τῆς πνοῆς του, τὸν περιβάλλει καὶ τὸν παρακλουθεῖ· θὰ τὸν ὑπέθετες καλπάζοντα ἐντὸς νέφους.

Οἱ δύο σκύλοι, ὁ Μούργος καὶ ὁ Φενρίς πνευστιῶσιν, ἐκατέρωθεν τοῦ κυρίου των, διὰ τῶν αἰμασσόντων ρωθῶνων των ὡς ζῶα μυθικά.

Ἴδου τὸ δάσος τῶν ἐλάτων.

Ὅμοιοι πρὸς φάσματα ἐκτείνουσι τοὺς βεβαρημένους κλάδους των κεκαλυμμένους ὑπὸ λευκῶν στρωμμάτων.

Τὸ βῆρος τῆς χιόνος κάμπει τὰς νεαρώτερας καὶ τὰς μᾶλλον εὐλυγίστους· θὰ τὰς ἐλεγέ τις σειρὰν τόξων ἐξ ἀργύρου.

Ὁ μαῦρος τρόμος ἔχει στήσει τὸ δικίτημά του εἰς αὐτὸ τὸ δάσος, ὅπου οἱ θράχοι διαγράφουσι σχήματα τερατώδη, ὅπου ἕκαστον δένδρον, μὲ τὰς ρίζας του, φαίνεται φιλοξενῶν παρὰ πόδας του φωλεὰν ναρκωμένων δρακόντων.

Ἄλλ' ὁ Ὀλοῦφ ἀγνοεῖ τὸν τρόπον.

Ἡ ὁδὸς ὅλον ἐκκαθίσταται στενωτέρα, αἱ ἐλατοὶ διασταυροῦσι πολυπλόκως τοὺς ἀξιοθρηνήτους κλάδους των· μόλις ἀστραπή τις ἐκ διαλειμμάτων προβάλλει εἰς φῶς τὴν ἄλυσιν χιονοσκεπῶν λόφων ἀποσπασμένων κατὰ λευκὰς κυμάνσεις ἐπὶ τοῦ μαύρου καὶ κατηφοῦς οὐρανοῦ.

Εὐτυχῶς ὁ Μώψ εἶνε ρωμαλέος δρομεύς, ὅστις ἄνευ κόπου θὰ ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ τὸν γιγάντιον Ὀδῖνον· οὐδὲν κώλυμα τὸν ἀναχαιτίζει· ὑπερπηδᾷ τοὺς βράχους καὶ τὰ σύνορα, καὶ κατὰ καιροὺς ἀποσπᾷ ἐκ τῶν χαλίκων οὓς τὸ πέταλόν του πλήττει ὑπὸ τὴν χιόνα δέσμην σπινθήρων πάραυτα σθεννυμένων.

«Ἐμπρός, Μώψ, θάρρος. Δὲν ἔχεις πλέον νὰ διαβῆς εἰμὴ τὴν μικρὰν πεδιάδα καὶ τὸ δάσος τῶν σημιδῶν· εὐμορφος χεῖρ θὰ θωπεύσῃ τὸν λαῖόν σου τράχηλον, καὶ ἐντὸς χλιαροῦ σταύλου θὰ φάγῃς ἄφθονον χόρτον καὶ κριθήν.»

Ὅποιον θελκτικὸν θέαμα παρέχει τὸ δάσος τῶν σημιδῶν! ὅλοι οἱ κλάδοι ἐπιστρώνονται διὰ τάπητος ἐκ πάγου· οἱ ἐλάχιστοι ἐτι τῶν κλώνων διαγράφονται λευκοὶ ἐν τῷ ζόφῳ τῆς ἀτμοσφαιρας· θὰ τοὺς παρέβαλλέ τις πρὸς ὑπερμέγεθες λεπτῶς τεχνουργημένον κάνιστρον, πρὸς ἀργυροῦν πολυπόδιον, πρὸς σπήλαιον μὲ ὅλους του τοὺς σταλακτίτας. Οἱ πολυπλοκοὶ του καὶ ποικίλοι συνδιασμοὶ εἶνε ἀπαράμιλλοι.

— Αὐθέντα Ὀλοῦφ, πόσον ἠργησες νὰ ἔλθῃς! ἐροθήτην μὴ ἢ ἄρκους τοῦ ὄρους σοὶ ἔφραξε τὴν διόδον ἢ μὴ αἱ νύμφαι τῶν ὄρυμῶν σ' ἐκάλεσαν εἰς τὸν χορόν των, εἶπεν ἡ νεαρὰ πυργοδέσποινα θέτουσα τὸν Ὀλοῦφ νὰ καθήσῃ ἐπὶ ἀνακλίντρον ἐκ ἄρου ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς ἐστίας. Ἄλλὰ διατί ἔλθεις μὲ σύντροφον εἰς τὴν ἐρωτικὴν συνέντευξιν; Ἐροβεῖσο λοιπὸν νὰ διαβῆς ὅπως μόνος τὸ δάσος;

— Περὶ τίνας συντρόφους ὁμιλεῖς, ἄνθος τῆς ψυχῆς μου; εἶπεν ὁ Ὀλοῦφ ἐκπληκτος πρὸς τὴν νεαρὰν πυργοδέσποιναν.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

διὰ τοῦ ἀνὰ χεῖρας φυλλαδίου εἰσέρχονται εἰς τὸ ὄγκον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των ἔτος, ἐξακολουθοῦντα τῆς αὐτῆς πάντοτε ἐκτάκτου ὑποστηρίξεως νὰ τυγχάνωσι παρὰ τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ, ἧς ἔτυχον ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς των. Λίαν εὐλογος, ἄλλως τε, τυγχάνει ἡ ὑποστήριξις αὕτη, διότι τὰ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

εἶνε τὸ πρῶτον εἰς τὸ εἶδός του ἰδρυθέν ἐν Ἑλλάδι εἰκονογραφημένον περιοδικόν, κατὰ τὸν τύπον τῶν ἀρίστων τειούτων ἐν Εὐρώπῃ ἐκδιδομένων. Τὰ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

κατὰ τὸ μακρὸν ἀπὸ τῆς συστάσεώς των διάστημα ἐξηκολούθησαν πάντοτε τηροῦντα πιστῶς τὰ ἰδιόζοντα προσόντα, ἐφ' οἷς διακρίνονται. Εἶνε δὲ αὐτὰ οὐ μόνον τὸ φιλόκαλον τῆς τυπώσεώς των, ἢ καλλιτεχνικὴ ἐντέλεια τῶν εἰκόνων των, ἢ ἀκριβεία μεθ' ἧς πάντοτε ἐκδίδονται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκλεκτὴ ὕλη ἢ πληροῦσα ἕνα ἕκαστον αὐτῶν τόμον.

Κατὰ τὸ ὄγκον ἰδίως τοῦτο ἔτος τὰ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ὑπὸ ἐποψίν ὕλης θὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των ὑπὸ νέαν ὅλως μορφήν, ἐκλέγοντα καὶ ζημιοσιεύοντα πᾶν ὅ,τι ἀριστον ἔχει ἵνα ἐπιδείξῃ ἡ φιλολογία παντὸς τόπου.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

θὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐκδιδομένα ὑπὸ τὴν παροῦσαν αὐτῶν ὄψιν, ἣν ἀργότερον θὰ μεταρρυθμίσωμεν ἐπὶ τὸ τελειότερον, ἵνα καταστήσωμεν ἐπὶ μᾶλλον ἀρεστὸν τὸ περιοδικόν εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας.

Ἐλπίζοντες ὅτι κατὰ τὸ νέον τοῦτο ἔτος θὰ ἐξακολουθήσωμεν τῆς αὐτῆς πάντοτε τυγχάνοντες θερμῆς παρὰ τοῦ κοινοῦ ὑποδοχῆς, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. συνδρομητὰς ἡμῶν, ὅπως, ἀναλογιζόμενοι τὰς δαπάνας ἡμῶν, ἐπισπεύσωσι τὰς ἀποστολάς των συνδρομῶν των, ὡς ἐπίσης θερμότερον παρακαλοῦμεν καὶ τοὺς ὀλίγους καθυστεροῦντας εἰσεῖτι τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν αὐτῆς.

Τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν παρακαλοῦμεν ὅπως κλείσωσι τακτικὸν λογαριασμὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ ἀποστείλωσιν ἡμῖν αὐτὸν ταχέως.

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακαινισθὲν ὀλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχειογυτήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιαδῆς, ἀναλαμβάνει εἰς ἀνδράποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικάς.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων • προηγουμένων ἔτων εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρασατείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγῆς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρασατείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **Δραχμὰς ἑπτὰ**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).